

**Lucrările Simpozionului Interjudețean
”Primăvară literară – omagii literatilor”,
ediția a VII-a, aprilie 2024**

ISSN 2810 – 1995

ISSN – L 2810 - 1995

CATEDRA
SUPLIMENT

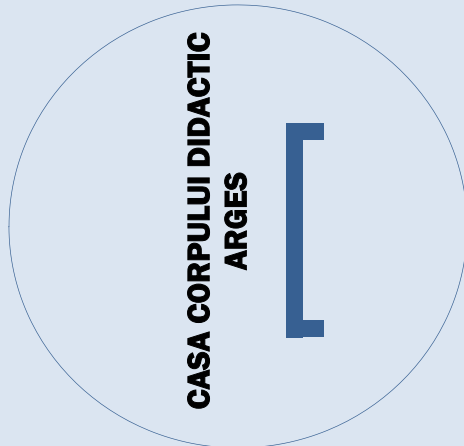
Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

PRIMĂVARA	3
TITU LIVIU MAIORESCU (1840-1917).....	4
ELOGIU PRIMĂVERII	6
FORMAREA COMPETENȚELOR DE COMUNICARE ALE ELEVILOR	7
CARTEA ELECTRONICĂ.....	8
BUNĂSTAREA ÎN ȘCOALĂ	10
PRIMĂVARA ÎN LITERATURA BRITANICĂ: EXPLORAREA REÎNNOIRII ȘI A ÎNFLORIRII ÎN OPERELE LITERARE	11
MOTIVUL PRIMĂVERII ÎN TEXTUL LIRIC	12
ESEU DESPRE VIAȚA ȘI ACTIVITATEA LUI DAN BARBILIAN/ ION BARBU.....	16
CONTRIBUȚIA LITERAȚILOR ROMÂNI LA PATRIMONIUL CULTURAL MONDIAL	18
MIHAIL KOGĂLNICEANU ȘI LITERATURA PAȘOPTISTĂ (1830-1860)	19
PLATFORME UTILE CADRELOR DIDACTICE PENTRU DEZVOLTAREA LITERAȚIEI ÎN RÂNDUL ELEVILOR.....	20
NATURA ÎN POEZIA POETULUI FRANCEZ ALPHONSE DE LAMARTINE.....	22
SIMBOLISTICA PRIMĂVERII ÎN ROMANUL ‘JANE EYRE’	23
ACTIVITĂȚI DE PROMOVARE A LECTURII	24
FORMAREA CONTINUĂ A CADRELOR DIDACTICE OPȚIONAL ȘI OBLIGATORIU	26
LIVIU REBREANU - creatorul romanului românesc modern (1885- 1944)	28
135 DE ANI DE LA MOARTEA LUI MIHAI EMINESCU	29
NICHITA STĂNESCU - personalitate a literaturii românești neomoderniste	31
OMAGIU LITERAȚILOR - activități cu elevii din ciclul primar	32
STILUL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS factori determinanți, avantaje și implicații	34
GÂNDURI PENTRU NICHITA STĂNESCU	36
TEMATICA FUNDAMENTALĂ A OPERELOR LUI SADOVEANU	38
CHARLES DICKENS – O VIAȚĂ CA UN ROMAN	39
RUGĂCIUNE DE PRIMĂVARĂ	41
ODĂ PRIMĂVERII ÎN LITERATURA ENGLEZĂ.....	42
INFLUENȚA PRIMĂVERII ASUPRA CREAȚIEI LITERARE	43
STRATEGII DE MANAGEMENT ȘI PRACTICI INCLUZIVE LA NIVELUL CLASEI DE ELEVI.....	45
VASILE VOICULESCU O PERSONALITATE COMPLEX.....	46
EXPLORAREA SIMBOLISMULUI PRIMĂVERII ÎN ROMANELE LUI THOMAS HARDY	47
EUGEN LOVINESCU (1881-1943)	49
LECTURA ÎN PREDAREA BIOLOGIEI	51
LEGĂTURA DINTRE SPORT ȘI CREAȚIILE LITERARE	52

PRIMĂVARA

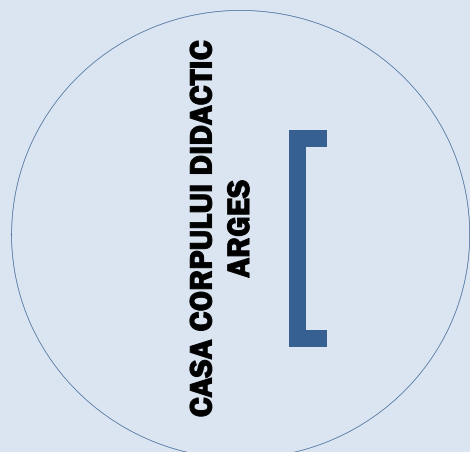

Virgil Carionopol

Din somnul orb de noapte-ntunecoasă
De unde-au stat departe de frumos
Se reîntorc livezile acasă
În rochii înflorite până jos
E primăvară, iarăși primăvară!
Pe fiecare margini de fâgaș
Își scot strămoșii degetele-afară,
De ghiocei, de crini, de toporași
Se simte iarăși mirosul câmpiei
Din nou aruncă soarele pojar
La cântecul înalt al ciocârliei
Ies roadele cu capetele-afar'
Aruncă ziua peste tot cu vrăbii
În codri cucii iară-au năvălit
Se bat cu gâtul păsările-n săbii
Și glasurile-și dau la ascuțit.

Bădulescu Gabriela

profesor la Școala Gimnazială “Alexandru Davila”, Pitești

TITU LIVIU MAIORESCU (1840-1917)

Critic literar, eseist, filosof, academician, profesor universitar și om politic român, Titu Maiorescu este considerat un „spiritus rector” în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, deoarece fondează societatea literară „Junimea” în anul 1863 și înființează revista „Convorbiri literare” (1867).

Primul mare critic român este recunoscut ca autorul teoriei formelor fără fond pe care s-au construit operele marilor clasici. Alexandru Piru îl numește „unul dintre ctitorii României Moderne”, astfel încât societatea „Junimea”, prin continuarea inițiativei ”Daciei literare”, conturează procesul de modernizare a limbii și a literaturii române, prin emanciparea publicului cititor, prin organizarea unor conferințe lunare, numite „prelecțiuni populare”, pe teme din literatură, din istorie, din psihologie.

La Iași, din 1863, grupul de tineri intelectuali, întorși de la studii din străinătate - Petre P. Carp, Theodor Rosetti, Iacob Negruzzi, Titu Maiorescu și ulterior Vasile Pogor - fundamentează bazele grupării junimiste.

Cele mai importante articole de critică și de teorie literară ale lui Titu Maiorescu, publicate în volum în 1874 sunt:

- „În contra direcției de astăzi în cultura română” (1868);
- „Eminescu și poeziile lui” (1889);
- „O cercetare critică asupra poeziei române de la (1867)”;
- „Comediile d-lui I. L. Caragiale” (1885).

Articolul „În contra direcției de astăzi în cultura română”, publicat în 1868, fundamentează teoria „formelor fără fond”. Criticul surprinde momentul introducerii artificiale în cultura română a unor aspecte ale culturii occidentale, neexistând un fond național concret și, mai ales, o nevoie reală, prin următoarele idei: „Înainte de a avea o umbră măcar de activitate științifică originală, am făcut *Societatea academică română*, cu secțiunea filologică, cu secțiunea istorico-arheologică și cu secțiunea științelor naturale și am falsificat ideea academiei. « Vițiu radical », care alimentează aceste excese, este neadevărul... în toate formele de manifestare a spiritului public”.

Se critică ideea că tinerii împrumută orice instrument exterior, aflați sub vraja societății occidentale, încurajându-se astfel mediocritatea. Titu Maiorescu se evidențiază împotriva „formelor fără fond”, ca produse ale unei societăți în căutare de false modele, întrucât tot ce este străin distruge arta. Autorul consideră că poporul trebuie să își creeze o cultură proprie, deoarece o cultură falsă ar distruge valorile naționale: „Este mai bine să nu facem o școală deloc, decât să facem o școală rea”.

Prin articolul „Eminescu și poeziile lui” (1889) criticul recunoaște în creațiile eminesciene genialitatea poetului, fapt care se materializează în publicarea unicului volum de ”Poesii”, în 1883.

După realizarea admirativă a portretului poetului, criticul elogiază, la începutul articolului, contribuția semnificativă a lui M. Eminescu în evoluția liricii noastre prin sincronizarea cu romantismul european și prin adaptarea limbii române la discursul liric contemporan.

Deosebirea dintre eul empiric (omul) și eul artistic (creatorul), dintre om și biografia sa reliefează complexitatea poetică, Eminescu preferând, în schimb, lumea ideală, a „ideilor generale”.

Temperamentul poetului a dictat apropierea sa de curentul literar romantic, constatându-se că Eminescu ar fi fost și ar fi evoluat la fel, indiferent de epoca în care s-ar fi născut.

În cea de-a doua parte a articolului, Titu Maiorescu pune în lumină calitățile versului eminescian: „mânuirea perfectă a limbii materne”, „armonia aproape onomatopeică a versurilor”, „splendoarea unei rime surprinzătoare” etc.

Evoluția literaturii române din secolele următoare, care va fi influențată grație operei eminesciene se evidențiază la finalul articolului: „literatura poetică română va începe secolul al XX-lea sub auspiciile geniului lui, și forma limbii naționale și-a găsit în poetul Eminescu cea mai frumoasă înfăptuire până astăzi, va fi punctul de plecare pentru toată dezvoltarea viitoare a veștmântului cugetării românești”.

Studiul „O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867” este o pledoarie pentru critica literară profesionistă, sintetizând principiile estetice și sugestii de analiză a textelor poetice. Se pun în valoare cele două aspecte ale poeziei: „condițiunea materială”, privind forma textului poetic și „condițiunea ideală” sau conținutul de idei al poeziei. De asemenea, se diferențiază valorile științifice, politice, vizând adevărul, de valorile estetice, referitoare la conceptul de frumos.

Adevărul se adresează rațiunii, iar categoria esteticului surprinde „idei manifestate în materie sensibilă”, inspirate din partea afectivă. De aceea poezia transmite sentimente cu valoare universală. Astfel, poezia valorifică inedit cuvintele, ca purtătoare de sentimente, așa cum pictura folosește culori, muzica sunete, iar sculptura lemnul sau piatra. Condițiunea ideală presupune o delimitare între universul fizic și cel sufletească. Autorul se opune scopului pur estetic al poeziei, care proclamă comuniunea sufletească, obiectivul informativ al științei sau al politicii, care sunt „consumatoare de energii” și „dezbină”. Poezia are continuitate în timp, discursul politic sau științific este, din contră, supus ocazionalului.

Autorul recomandă păstrarea echilibrului între conținutul ideatic și numărul de cuvinte, pentru ca poezia să transmită o stare de înălțare sufletească. Textul poetic este reușit dacă asigură un moment de tensiune prin gradarea efectelor poetice spre climaxul poetic. Criticul mărturisește că dorește să prezinte mijloacele necesare pentru a discerne între scrierile valoroase și cele mediocre, între capodoperă și imitație.

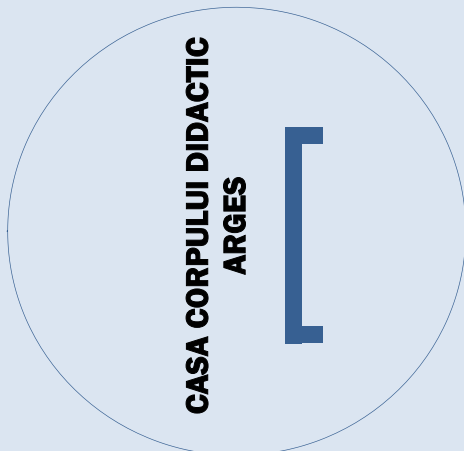
În articolul „Comediile d-lui I. L. Caragiale” (1885), criticul aduce în discuție raportul etic-estetic în artă. Se stabilesc criteriile evaluative ale operei de artă, eliminându-se confuzia dintre valoarea etică și cea estetică a artei. Literatura oglindește imaginea veridică a realității.

Opera lui I. L. Caragiale nu prezintă imoralitatea într-o lume decăzută și coruptă, așa cum sculptura nudului Venus din Milo nu este imorală. Moralitatea operei de artă derivă din însăși perfecțiunea ei, deoarece produce cititorului „o înălțare impersonală, care îl determină să ignore preocupările cotidiene”.

O altă ramură a operei maioresciene este cultivarea limbii române, care face obiectul de studiu în articole precum: „Beția de cuvinte” (1873), „Despre scrierea limbii române” (1866), „Neologismele” (1881) etc.

În concluzie, Titu Liviu Maiorescu este o personalitate unică a culturii române, un adevărat „spiritus rector”, care a influențat evoluția culturii și a literaturii române, prin educarea scriitorilor și a cititorilor către valori artistice durabile.

Bârlogeanu Floarea
profesor metodist la Casa Corpului Didactic Argeș

ELOGIU PRIMĂVERII ...

Primăvara... momentul revenirii la viață, oportunitatea unei continue reînnoiri, poate fi considerată anotimpul fericirii și al prosperității, oferind ocazia unui nou început în fiecare an! Păsările dau viață vocii inimii prin cântecul lor, frunzele verzi ale copacilor invită la meditare, iar albastrul senin al cerului ne plasează într-un moment din timp care îmbie la contemplare în liniștea naturii. Întreaga natură se trezește treptat din somnul lung de după iarnă, sub razele soarelui aducătoare de lumină și căldură. Acest anotimp, care în mod tradițional marchează reînnoirea naturii, caracterizat prin topirea zăpezii, o înmuiere a temperaturilor, înmugurirea și înflorirea plantelor, trezirea animalelor care hibernează, revenirea păsărilor migratoare, reprezintă totodată, și pentru ființa umană, ocazia unei reîncepteri a ciclului vieții, cu optimism și cu speranța că totul va fi mai bine... Va fi mai bine pentru că acest sezon mult așteptat este anotimpul învierii, al prefacerilor și al ivirii unui nou ciclu de viață. Primăvara este aducătoare de noi și înalte țeluri, este reinstauratoare, ea reprezintă acel interval de tranzit către o plinătate a rodului. Este anotimpul, prin excelență, al începutului. Vechiul este îndepărtat, noul urmează să apară.

Moment prin excelență și al creației, inspiratoarea primăvară se regăsește ca temă în toate domeniile importante. Frumusețea și misterul acestui anotimp sunt transmise maiestuos de către scriitori, muzicieni, pictori, surprinzând polivalența specificului lui prin deplinătatea creației. Tema primăverii este întâlnită în literatură, în muzică, în pictură, astfel că jovialitatea și plenitudinea acestui anotimp magic și dătător de viață a fost, și este încă, invocat de poeți, transpus și în muzică și cântat de mari interpreți, ori bogăția nuanțelor cu farmecul și

vibrația lor aparte a fost și continuă să fie redată pe pânzele pictorilor celebri. Având ca spațiu de manifestare teritoriul românesc, sau făcând trimitere la nivel european, există numeroase exemple de opere celebre în care Primăvara constituie muza inspiratoare a condeielor și pensulelor. Astfel, putem menționa titluri celebre precum:

* **în literatură** : *Oaspeții primăverii*, *Primăvara* - Vasile Alecsandri; *Rapsodii de primăvară*, *Primăvara* - George Topârceanu; *Vestitorii primăverii* - George Coșbuc; *Cântec de primăvară* - Ștefan Octavian Iosif; *La Nuit de mai* - Alfred de Musset; *Renouveau* - Stéphane Mallarmé; *Premier mai* - Victor Hugo; *Premier sourire du printemps* - Théophile Gautier; *Chère, voici le mois de mai* - Théodore de Banville; *Le lys dans la vallée* - Honoré de Balzac; *Le Grand Meaulnes* - Alin Fournier, etc.

* **în muzică** : *Primăvara* - Antonio Vivaldi; *Primăvara mea* - Tudor Gheorghe; *Tu ești primăvara mea* - Aurelian Andreescu; *Primăvara începe cu tine* - Holograf; *Y'a d'la joie* - **Charles Trenet**; *C'est le printemps* - **Pierre Perret**; *Vive la vie et vive le printemps !* - **Michel Fugain et le Big Bazar**; *J'aime Paris au mois de mai* - Charles Aznavour; etc.

* **în pictură** : *Le printemps* - Claude Monet; *Primavera* - Sandro Botticelli; *Allégorie du printemps* - Jan Brueghel le Jeune; *Printemps aux environs de Paris* - Alfred Sisley; *Le Printemps* - Édouard Manet; *Le Printemps ou La Source* - Auguste Renoir; etc.

Talentul creativ reunește visul mozaicului picturii de primăvară prin albastrul deschis al cerului, verdele delicat al lamelor de iarbă, zumzetul albinelor, cântecul păsărilor, dansul timid al fluturilor și florilor multicolore. Marele scriitor francez Victor

Hugo afirma că primăvara este o mare sărbătoare la care participă toate elementele naturii, «Le printemps est une grande fête à laquelle participent tous les éléments de la nature»; Primăvara nu este doar o simplă noțiune abstractă, ea reprezintă cu siguranță un moment al sensibilității, care întărește eternitatea ecoului dulce al optimismului. Această perioadă consolidează o revelație de sine, făcând tranziția dinspre inocența visării către realismul maturității...

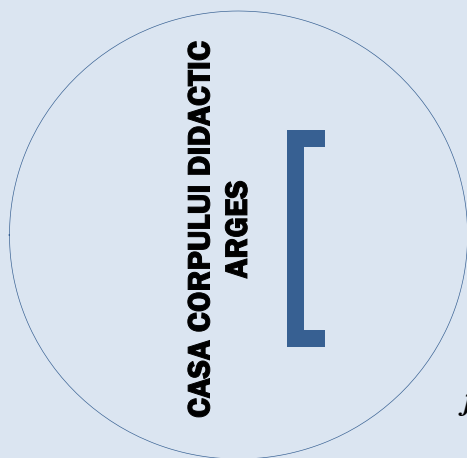
Putem concluziona cu ajutorul afirmațiilor pedagogului Constantin Cucoș că, Primăvara este o șansă pentru noi, ivită ciclic, și ne cheamă de a lua viața de la început, ca pentru „prima dată”. Ea ne invită în a aborda existența altfel, uitând de cele rele și vizând pe cele bune. Avem prilejul să „împrimăverim” odată cu izbucnirea ce se naște în jurul nostru. Primăvara ne iese în cale, ne oferă un exemplu.

E primăvara, mândra primăvară...
și bogăția ei a fost și va mai fi,
prilej bun pentru om să sperie, să renască,
El de la început mereu să pornească !

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire*, Editura Polirom, Iași, 2008
- [Les quatre saisons en littérature | Le blog de Gallica \(bnf.fr\)](#)
- [Botticelli, Monet, Sisley : 13 représentations iconiques du printemps dans l'histoire de l'art \(connaissancesdesarts.com\)](#)

Burcea Cătălina
profesor la Școala Gimnazială “Ion Minulescu” Pitești

FORMAREA COMPETENȚELOR DE COMUNICARE ALE ELEVILOR

„ Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferit de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plătândă...Cum ai putea s-o rupi ori sa o calci în picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta?,,

Atenția dată comunicării în clasele primare nu este întâmplătoare și în mod special la clasa pregătitoare, comunicarea ocupa primul loc în formarea copiilor pentru școală. Elevii trebuie să fie pregătiți pentru un nou început, pentru trecerea de la grădiniță la școală. În primul rând, ei au nevoi de competențe de comunicare, adică de abilitatea de a exprima și interpreta gânduri, sentimente și fapte, atât în scris cât și oral, în cadrul întregului spectru de contexte sociale: muncă, familie și timp liber.

Se constată din ce în ce mai des că procesul comunicării în mediul familial, școlar și social a început să se degradeze tot mai mult. Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci vizează și dezvoltarea unor competențe de comunicare, de comportare civilizată cu ceilalți, am hotărât să abordez „Arta comunicării”.

„Arta comunicării” ajută școlarul mic să-și formeze cele mai elementare norme ale comunicării verbale, nonverbale și scrise și să le aplice în viață, să se cunoască pe sine, să gândească pozitiv față de colegi, părinți, profesori, să-și sporească randamentul școlar, să se integreze mult mai ușor în societate. Tema aceasta

a fost un centru de interes și pentru părinți, care nu mai au timp suficient să comunice cu propriii copii, oferindu-le astfel părinților o soluție în rezolvarea unor probleme ridicate de copiii lor la școală și în familie.

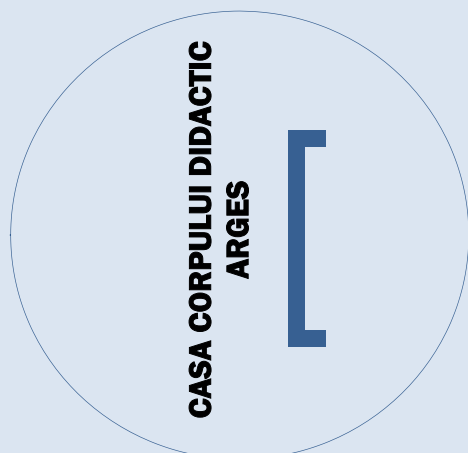
Presupunem că prin utilizarea de metode activ-participative la clasa pregătitoare prin introducerea opționalul „Arta comunicării” facilităm dezvoltarea abilităților de comunicare ale elevilor, relaționarea interpersonală pozitivă și îmbunătățirea performanțelor școlare ale acestora.

Comunicarea rămâne una dintre problemele importante ale școlii, la care rar ne gândim, însă dacă ne-am reuni forțele toți factorii educaționali: familie, școală, societate, am înțelege că modul implicat de abordare al ei poate influența pozitiv integrarea socială și evoluția viitoare a elevilor noștri.

Procesul comunicării stă la baza creării, menținerii și dezvoltării structurilor sociale. Comunicarea realizează punți de legătură între diferite părți ale sistemelor precum și legături între sisteme diferite. Cu ajutorul procesului de comunicare societatea reușește să-și mențină echilibrul între consens și nonconsens, factor care generează energie, creație și dezvoltare. Comunicarea este perfect normal să apară la orice ființă umană și este chiar necesară în cazul unor situații speciale când ea ne ajută la fixarea unor noțiuni sau la clarificarea anumitor probleme.

Comunicarea înseamnă aproape totul în școală, atât timp cât calitatea comunicării depinde de înțelegerea problemelor cu care se confruntă orice elev, de la director până la elev de pe cel mai jos nivel ierarhic, durabilitatea relațiilor dintre aceștia, capacitatea managerului de a-și motiva și a-și conduce școala. Astfel școala acordă un rol deosebit de important comunicării, aceasta devenind o componentă vitală a școlii.

Cîrstea Nicoleta Georgiana
administrator la Școala Gimnazială “Alexandru Davila”, Pitești
Ștefănoiu Andreea Daniela
secretar la Școala Gimnazială “Alexandru Davila”, Pitești

CARTEA ELECTRONICĂ

Hârtia electronică a venit să-i mulțumească pe cei care vor să citească, dar nu pot să se plimbe cu o carte după ei. Hârtia electronică poate stoca atâtea informații câte dorim într-un singur loc, asta ca să nu pierdem ceva ce ne-ar putea trebui mai târziu sau ca să nu stăm să căutam minute în șir. Ca urmare a dezvoltării sistemelor informatice și a apariției

atâtor calculatoare personale în foarte multe din casele oamenilor, s-a dezvoltat o alta ramura a hârtiei electronice. Și anume, E-book. E-book este în traducere cartea electronică. Cartea electronică este în momentul actual modalitatea prin care se pot păstra cele mai vechi cărți, este cel mai bun mijloc prin care o carte rară poate fi multiplicată, fără a fi necesară tipărirea acesteia în mai multe exemplare.

Cartea electronică reprezintă versiunea electronică a unei cărți tipărite care se poate citi pe monitorul unui calculator sau pe alte dispozitive portabile de lectură. Cărțile electronice sunt pur și simplu cărți, doar că “arată” altfel decât am fost noi obișnuiți. Informația poate fi stocată pe diferite medii de stocare sau poate fi transmisă prin mijloace electronice (Internet). Așa cum pentru

cartea tipărită suportul îl reprezintă hârtia, cartea electronică are nevoie de un hardware pentru a fi “citită”.

Dacă vrem să vorbim despre impactul pe care cartea electronică îl are asupra societății trebuie întâi să avem în vedere faptul că odată cu apariția cărții electronice oamenii nu mai frecventează bibliotecile, aceste începând să își piardă din utilizatori. În discuția despre implicațiile sociologice pe care le are cartea electronică în viața noastră trebuie ne referim în primul rând la avantajele și dezavantajele pe care ni le oferă cartea electronică. Voi încerca să vorbesc despre acest lucru.

Avantajele unei e-cărți sunt cel puțin trei: după apariție pot fi făcute modificări fără retragerea tirajului, stocul nu se poate epuiza, timpul scurs de la încheierea scrierii și până la apariție este foarte scurt. Este disponibilă pentru un număr infinit de cititori, este cartea care poate fi citită ușor și care poate avea parte de o prezentare grafică net superioară unui tipar clasic. Cartea electronică este

cartea care nu mai trebuie cumpărată, căutată între rafturi, sau care nu poate fi citită pentru că este împrumutată de către altcineva. Ea poate fi citită de un număr infinit de persoane simultan, și aceasta pentru că poate exista pe calculatorul fiecărei persoane. În cazul cărții electronice nu există exemplare pierdute, iar publicul are la dispoziție un număr nelimitat de exemplare și nu poate fi afectată nici de intemperii sau dăunători.

Acum, pe un laptop poți purta cu tine nu una, ci sute de cărți și articole, o adevărată bibliotecă, iar prin Internet ai acces la câte cărți electronice vrei.

Dintre alte avantaje trebuie amintit că datorită cheltuielilor foarte mici de producție vor fi reduse consumurile de masă lemnoasă și, astfel, pădurile vor fi protejate. Acest lucru reprezintă o mare speranță pentru protejarea mediului.

Apariția cărții electronice, este considerată de unii a fi cea mai mare schimbare în domeniul editorial de la Gutenberg încoace.

Dar... cărțile electronice au însă marele dezavantaj că nu le poți răsfoi seara în pat, iar cu computerul în brațe nu poți adormi.

Statul cu ochii în calculator pentru a citi o carte electronică nu este tocmai cel mai sănătos lucru din lume. Mulți oameni urăsc să citească de pe Internet sau de pe calculator. Ei vor ceva tangibil, ca să poată citi în autobuz, când beau o cafea, când călătoresc, etc. Foarte mulți cititori au o relație specială cu cartea, vor s-o țină de cot și să simtă filele între degete. Pentru ei, ecranul unui computer depersonalizează și sterilizează actul lecturii, anulează plăcerea textului. Sunt oameni care simt nevoia să pipăie, să miroasă și să simtă pagina. Sunt oameni care nu cred că există sau va exista vreodată ceva care să înlocuiască, afectiv, mirosul unei cărți, fie că este vorba despre o carte nouă, fie de una de anticariat, indiferent cât de comode și de inteligente vor fi noile suporturi de lectură.

Este e-Book-ul cartea viitorului, viitorul format al literaturii, care nu va mai trebui să ocupe spații imense de depozitare, sau nu va mai cere condiții speciale pentru a nu se deteriora hârtia scrisă? A prezice viitorul industriei cărții e dificil.

BIBLIOGRAFIE

1. Banciu Doina, *Cartea electronică*, Editura Ager, București, 2001.
2. Regneală Mircea, *Studii de bibliologie*, Editura Ex Ponto, Constanța, 2001.

Inf. Androne Valentina
Casa Corpului Didactic Argeș

BUNĂSTAREA ÎN ȘCOALĂ

„Fără respect, dragostea se pierde. Fără să-i pese, iubirea este plictisitoare. Fără onestitate, iubirea este nefericită. Fără încredere, iubirea este instabilă.”

Citatul este puternic din mai multe motive. Nu în ultimul rând pentru că știm instinctiv că este adevărat. Cu toate acestea, pentru școli funcționează la fel de bine dacă înlocuim „dragoste” cu „leadership” (de fapt, unii ar susține că marea conducere este ca iubirea oricum – altruist, împuternicitor, susținător, necondiționat – dar asta e pentru alt blog).

Un lider mare în școli este susținut de capacitatea de a forma relații grozave cu colegii, familiile și copiii: fără relații sănătoase, suntem într-un dezavantaj semnificativ. Și, mai important, tinerii și adulții cu care lucrăm nu vor primi experiențele sau oportunitățile de care au nevoie pentru a se dezvolta.

În centrul oricărei relații sănătoase se află încrederea: iar fără încredere, conducerea este instabilă, nefericită și pierdută.

Și totuși, în ciuda acestui fapt, atunci când lucrurile nu funcționează bine în cultura școlii, de foarte multe ori lipsa de încredere este cauza principală a dificultății: fie că este vorba despre elevi care nu doresc să-și modereze comportamentul, familii care doresc să conteste inovațiile necesare sau personalul care nu este dispus. pentru a elibera efortul „discreționar” necesar pentru a crea o școală cu adevărat grozavă.

Deci, ce pot face liderii pentru a se asigura că nu este cazul și pentru a contribui la generarea unei culturi a încrederii în școala lor?

1. **Să arăți că îți pasă** – Să arăți că îți pasă de ceilalți este o modalitate puternică de a construi încredere: arăți acest lucru sprijinindu-i să se îmbunătățească în ceea ce fac, oferind feedback onest și în timp util asupra performanței lor. Acest lucru necesită efort pentru a fi realizat în mod eficient, dar va aduce o capacitate și un impact mai mari pe termen lung. Feedback-ul poate varia de la comentarii la o adunare pe care au condus-o la o întâlnire pe care a condus-o sau la tonul unei conversații auzite.
2. Poate fi de dezvoltare în timp în jurul unui proiect pe care îl conduc, trecând de la mentorat la coaching, pe măsură ce încrederea lor crește. Persoana va lua întotdeauna în serios ceea ce se spune atâta timp cât are încredere că comentariile sunt date în spiritul de a-și dori să se descurce mai bine, de a avea grijă de ei. Dacă încrederea este slabă, aceste comentarii vor fi privite cu suspiciune și, în cel mai bun caz, ignorate sau, în cel mai rău caz, văzute ca un act de ostilitate personală.
3. **. Interesează-te** – esențial pentru dezvoltarea încrederii este arătarea interesului pentru echipa ta ca oameni. Aceasta implică descoperirea oricăror puncte de asemănare între voi (interese comune, idei, experiențe), precum și amintirea lucrurilor care sunt cu adevărat importante atunci când puteți – de la zile de naștere la aniversări.
4. **Fii consecvent** – Pentru a construi încredere ca lider, trebuie să faci *mereu* fă ceea ce spui că vei face și spune mulțumesc când și alții fac asta. Acest lucru implică, de

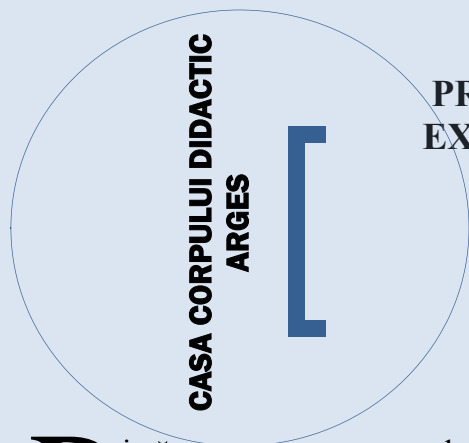
asemenea, să fii clar și consecvent în ceea ce privește așteptările tale față de ceilalți și în felul în care te aștepți ca aceștia să se comporte. Deși ține minte, încrederea nu este același lucru cu placerea, deși prima va duce de obicei la cea din urmă (dar nu, cred, invers).

- 5. Competență** – De asemenea, ajută la construirea încrederii dacă sunteți foarte bun în ceea ce faceți – ca manager de linie, mentor și antrenor și, bineînțeles, ca practician la clasă! – dar asigură-te că ești suficient de conștient de tine pentru a evita aroganța.
- 6. Vulnerabilitate** – Arați că nu trebuie să fii perfect pentru a fi excelent și recunoști domeniile în care îți poți îmbunătăți performanța; alții nu își vor asuma riscuri decât dacă se simt în siguranță și nu își asumă riscuri dacă nici șeful lor nu își asumă vreunul.
- 7. Compasiune** – ca lider, este important să tratezi oamenii cu amabilitate ori de câte ori poți și să nu-ți oferi niciodată beneficiul îndoielii în cazul în care nu ai oferi asta altora (la asta se referă Lencioni drept „eroarea fundamentală de atribuire” în *Avantajul*). Dacă vrei cu adevărat ca oamenii să se descurce mai bine și să aibă grijă de ei, toate acestea sunt mult mai simple, deoarece este întotdeauna mai ușor când vrei să spui asta.

În calitate de lider, poți lucra la dezvoltarea acestor calități și la integrarea lor în cultura echipei și a școlii tale; dar pentru a le înțelege mai bine, va trebui să ai încredere în ceilalți pentru a-ți oferi feedback cu privire la cât de bine te descurci cu ei.

La urma urmei, dacă alții nu au încredere în tine, nu poți conduce. Este la fel de simplu și la fel de complex.

*prof. doc. Mirela Șufariu
Casa Corpului Didactic Argeș*

PRIMĂVARA ÎN LITERATURA BRITANICĂ: EXPLORAREA REÎNNOIRII ȘI A ÎNFLORIRII ÎN OPERELE LITERARE

Primăvara, cu schimbările sale spectaculoase și promisiunea unei noi începuturi, a fost întotdeauna o temă centrală în literatura britanică. De la poezia pastorală a Renașterii până la romanele moderne, scriitorii britanici au utilizat reînvierea naturii în primăvară pentru a transmite o gamă largă de idei și emoții. Deși pe durata cursurilor universitare, accentual a fost pus pe tehnici narative și

descrierea personajelor, aruncând un ochi de adult asupra operelor studiate se regăsesc elemente de descriere a primăverii în anumite opere și cum poate influența evoluția unui personaj. Așadar, în acest eseu, ne propunem să explorăm modul în care primăvara este prezentată în operele literare britanice, evidențiind semnificația sa profundă și impactul asupra narativelor și personajelor.

În literatura britanică, poezia pastorală a fost una dintre primele forme de exprimare a bucuriei și frumuseții primăverii. Poetul englez Edmund Spenser a fost un pionier al acestui gen literar, iar opera sa epică "The Sheperdes Calender" reflectă dragostea sa pentru natură și pentru ciclurile sale naturale, inclusiv sosirea primăverii. Prin intermediul versurilor sale, Spenser a transmis nu doar frumusețea peisajelor primăvăratice, ci și semnificația lor mai profundă în contextul uman. John Milton, un alt gigant al literaturii britanice, a explorat tema primăverii în poezia sa epică "Paradise Lost". În această operă

monumentală, primăvara este prezentată ca o reflectare a stării paradisiace a lumii înainte de căderea omului, aducând cu sine bucurie și armonie. În contrast, sosirea primăverii este privită ca o amintire a ceea ce a fost și o aspirație pentru ceea ce ar putea fi din nou.

În ceea ce privește literatura britanică clasică, primăvara servește adesea ca un decor simbolic pentru evenimentele și personajele din povești. De exemplu, în romanul "Pride and Prejudice" al lui Jane Austen, sosirea primăverii marchează începutul unor noi posibilități pentru personajele principale, reflectând schimbările în viețile lor personale și sentimentale. În timp ce natura înflorește în jurul lor, sentimentele de iubire și speranță se intensifică.

În "Great Expectations" al lui Charles Dickens, primăvara este

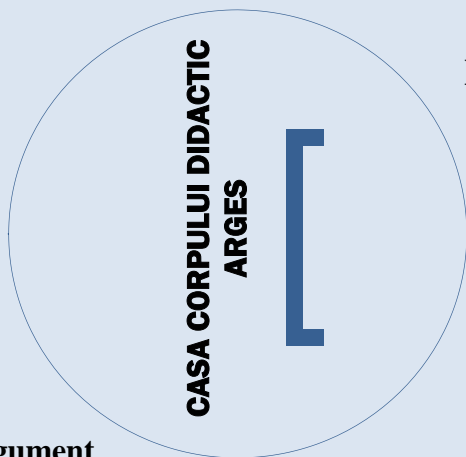
prezentată ca un simbol al șanselor noi și al regenerării. Personajul principal, Pip, experimentează transformări interioare și exterioare pe măsură ce înaintează în viață, iar sosirea primăverii marchează începutul unei noi etape în călătoria sa spre maturitate și auto-descoperire.

În literatura britanică modernă, primăvara continuă să fie o temă relevantă și captivantă. De exemplu, în romanul "To the Lighthouse" al lui Virginia Woolf, primăvara este prezentată ca un simbol al regenerării și al începuturilor noi. Sosirea primăverii în insula Skye marchează un moment de schimbare și de redescoperire pentru personajele principale, reflectând complexitatea și frumusețea procesului de creștere și de transformare.

În lucrările lui Ian McEwan, precum "Atonement" și "Enduring Love", primăvara este adesea folosită pentru a sublinia contrastul dintre lumina și întunericul uman. Sosirea primăverii poate oferi speranță și posibilitate pentru personajele aflate în căutarea unui nou început sau poate adânci confuzia și disperarea în fața incertitudinii viitorului.

Primăvara este o temă atât de încântătoare și plină de semnificații în literatura britanică, oferind un cadru captivant pentru explorarea complexității umane și a relației noastre cu natura. De la poezia pastorală a Renașterii până la romanele moderne, primăvara a fost mereu o sursă de inspirație și reflecție pentru scriitorii britanici, care au folosit-o pentru a transmite idei despre reînnoirea spirituală, schimbare și speranță. Astfel, primăvara rămâne un simbol viu și vibrant în literatura britanică, continuând să încante și să inspire cititorii cu frumusețea și profunzimea sa.

*Curuia Cristina-Elena
professor la Școala Gimnazială "I. L. Caragiale" Pitești*

Argument

Cît există *artă*, există și forță. *Arta* este cea mai înaltă formă de comunicare și receptare a frumosului. Textele artistice au la bază o realitate ce capătă amploare prin intermediul imaginației autorului. Cartea se află în nesfârșită așteptare, iar odată ce se deschide, începe să trăiască prin intermediul cititorului. *Lectura* este parte a înțelegerii conștiente sau prin joc, a lumii în unitatea ei. Fiecare autor propune eliberarea sinelui din constrîngerile și granițele unor lecturi inocente, ce nu depășesc sfera de înțelegere pur formală a textului. A reflecta asupra sinelui citind, înseamnă asumarea ființei ca și parte a universului. Cunoașterea

MOTIVUL PRIMĂVERII ÎN TEXTUL LIRIC

Motto:
„Primăvara este dimineața anului.”
Hagop Baronian

temeinică a lumii de dincolo de „marele ascuns”, este reprezentată la nivel microcosmic atât în *texte lirice* cât și în *epice*.

Genul liric cuprinde operele literare în care sunt exprimate, cu precădere, gândurile, ideile și sentimentele. Omul în poezia lirică se percepe pe sine ca pe un univers aparte. Tot ce îl bucură, îl alină, îl încântă, îl înăbușă, îl frământă pe om își are oglindirea în scrierile lirice. Astfel textul liric este genul literar al discursului subiectiv, exprimând sentimentele prin intermediul *figurilor de stil*, al *simbolurilor* și al *motivelor literare*.

Prin urmare, studiul „**Motivul primăverii în textul liric**” are ca obiectiv de cercetare câteva texte lirice.

Motivul literar – o imagine cu caracter general, care ocupă o poziție cheie și contribuie la definirea temei contextuale; în sens restrâns – unitățile de conținut în succesiunea lor. În textele artistice, motivul poate fi explicit, fiind prezent însuși cuvântul, sau implicit, fiind sugerat. De exemplu, **motivul primăverii** poate fi evocat de florile specifice primăverii, de pomii înfloritori, de păsările ce se reîntorc pe meleagurile natale.

Motivul PRIMĂVERII întruchipează:

- Dragostea;
- Tinerețea;
- Satisfacția;
- Viața, renașterea.

Focuri de primăvară

Îngînînd prin văi tăria
Sună ramul, sună glia.
Focuri ard, albastre ruguri.
Pomii simt dureri de muguri.

Prinși de duhul înverzirii
Prin grădini ne-nsuflețim.
Pe măsura-naltă-a firii
Gîndul ni-l dezmărginim.

Ce-am uitat aprindem iară.
Sub veșminte ne ghicim.
Căutăm în primăvară
Un tărîm ce-l bănuim.

Căutăm pămîntul unde
Mitic să ne-alcătuim,
Ochi ca oameni să deschidem,
Dar ca pomii să-nflorim.

de **Lucian Blaga**

Textul artistic „Focuri de primăvară” de Lucian Blaga cuprinde în sine tema vieții, și anume ideea renașterii naturii.

Textul evocă o gamă largă de emoții, și anume starea de împlinire, aceasta fiind redată imaginea naturii ce se dezmoțeste de la somnul lung al iernii, cum din nou înverzesc câmpiile, unul câte unul apar suflete în grădini.

Sub suflul viu și verde al naturii, omul însuși se încarcă de vigoare: „Prinși de duhul înverzirii / Prin grădini ne-nsuflețim. / Pe masura-naltă-a firii / Gîndul ni-l dezmărginim”. Dezmărginirea amintește de lanurile imense care reînverzesc primăvara.

Sensurile se leaga în versurile următoare, evocînd un spațiu-timp para-disiac recîștigat după o vastă amnezie, a pierderii sensurilor originale. Restaurarea își are modelul în revitalizare a naturii. Primăvara redeschide un

ciclu vital, restabilește un circuit. Poezia fiind o alegorie a mitului existenței, include în sine ideea restaurării forței vitale sub infuzia de vitalitate vegetală.

Așezarea în mit funcționează prin sensul de poveste a începutului: „Căutăm pământul unde / Mitic să ne alcătuim, / Ochi ca oameni să deschidem, / dar ca pomii să-nflorim”.

Discursul liric e marcat de verbe de mărci sugestive pentru o logică subtextuală. „ne-nsuflețim”, „dezmarginim”, „aprimem”, „ghicim”, „bănuim”, „căutăm”, „ne-alcătuim”, „să deschidem”, „să-nflorim”, care sunt verbe ale împlinirii ființei ca dualitate materie-spirit. Un traseu al acestei împliniri înscrie ființa într-o rotire cosmică ascendentă.

Titlul acestei poezii ca structura gramaticală este alcătuit din două substantive: „Focuri” utilizat la cazut N și „de primăvară” – la cazul A, iar ca sens ne evoca starea sufletească a fiecărui cu venirea primăverii.

Primăvara, dintotdeauna, a adus și va aduce o bucurie în suflet, căci anume în acest anotimp lumea este relevată într-o altă perspectivă, și anume din perspectiva frumosului.

Logodnă de primăvară

Vai, frumusețea ceasului de-acuma
de ce nu-mi este dat s-o sorb cu tine,
și-alături să simțim sub talpă huma
de iarba vieții grea, cum de suspine
mi-i inima de când nu te-am văzut?
Vreau soarele, pe degetele noastre
unite, un inel să făurească;
albastre zările-n privirile-ți albastre
să le privesc și dragostea să crească
din rădăcini bătrâne ca gradina
(mai mîndra decît cea care s-a dus),
sa-mi ierți, și eu sa-ți iert, de-asemeni vina
de-a fi iubit mai mult decît am spus.

de *Magda Isanos*

Primăvara este anotimpul în care sufletul omului trece într-o altă dimensiune. Acesta trăiește toate senzațiile, sentimentele mult mai adînc decît altă dată. Deseori, pe coardele poeziei lirice vibreză răscolitoarele sentimente ale iubirii și ale naturii, al încîntării, al stării de sublim.

Textul artistic „Logodnă de primăvară” de Magda Isanos este o poezie în care apare imaginea primăverii dintr-o nouă perspectivă, din perspectiva iubirii, a visului.

Depistăm prezența eului liric, mărcile acestuia fiind verbele utilizate la pers. I și a II-a: „-mi este dat”, „să simțim”, „te-am văzut”, „vreau”, „să le privesc”, „să-mi ierți”, „să-ți iert”.

Dragostea descrisă în acest text nu este împărțită de ambele suflete sau persoana iubită nu este alături, astfel provocînd fetei îndrăgostite visul în care totul este perfect. Poezia dată marchează o imagine complexă a iluziei, în care îndrăgostiții se află în mijlocul naturii, spațiu prielnic iubirii.

Primele versuri sunt cele ce demonstrează dragostea neîmpărțită:

„Vai, frumusețea ceasului de-acuma
de ce nu-mi este dat s-o sorb cu tine,
și-alături să simțim sub talpă huma
de iarba vieții grea, cum de suspine
mi-i inima de când nu te-am văzut?”

Următoarele versuri scot în profil visul fetei. Totul este ideal. Dorința de a fi aproape de iubit, crează iluzia viitorului, în care soarele făurește un inel pe „degetele” lor „unite”. Imaginația cuprinde total ființa fetei, închipuind oglindirea zărilor albastre în ochii îndrăgiți, aceasta confirmînd doleanța de a vedea iubitul.

„albastre zările-n privirile-ți albastre
să le privesc și dragostea să crească
din rădăcini bătrîne ca gradina
(mai mîndra decît cea care s-a dus),”

Versurile „sa-mi ierți, și eu sa-ți iert, de-asemeni vina/ de-a fi iubit mai mult decît am spus.” profilează sentimentul iubirii, care nu poate fi descris în cuvinte, întrucît cuvinte sunt puține pentru al reda.

Titlul textului ca structură gramaticală este format din două substantive: „Logodnă” aplicat la cazul N, și „de primăvară” – la cazul A. Acesta este mai puțin ordinar și comportă o anumită semnificație. Logodna este o promisiune, un legămînt solemn, iar primăvara este anotimpul prielnic, din care face parte și dragostea, dat fiind faptul că în acest anotimp nu există suflet neîndrăgostit.

„În mintea mea este iarna, dar în sufletul meu se află o primăvară permanentă.” astfel afirmă Victor Hugo. Acest citat este cel ce confirmă că ochiul percepe realitatea, fiind iarnă afară, însă sufletul este neîncetat alinat de dragoste, așteptînd primăvara, cadrul în care iubirea este binecuvîntată.

Primavara mea

Din somnul lor, de noapte-ntunecoasă
De unde-au stat, departe de frumos
Se reîntorc livezile acasă
În rochii înflorate pîna jos.

E primăvară, iarăși primăvară
Pe fiecare margini de fîgaș
Își scot strămoșii degetele-afară
De ghiocei, de crini, de toporași.

Se simte iarăși mirosul cîmpiii,
Din nou aruncă soarele pojarul
La cîntecul înalt al ciocârliii,
Ies roadele cu capetele-afară.

Aruncă ziua peste tot cu vrăbii,
În codrii cucii iar au năvălit,
Se bat cu cîntul, păsările-n săbii
Și glasurile-și dau la ascuțit.

de *Virgil Carianopol*

Vine primăvara. Un nou registru al întinderii de percepție se activează. Incepe marea dezmoțire anuală.

Poezia „Primăvara mea” de Virgil Carianopol clar conturează sosirea primăverii și renașterea naturii „Din somnul lor, de noapte-ntunecoasă/... Se reîntorc livezile acasă”, „Își scot strămoșii degetele-afară/ De ghiocei, de crini, de toporași”, „E primăvară, iarăși primăvară”.

Poezia este inzestrată de figuri de stil, de exemplu: epitete „rochii înflorate”, „cîntecul înalt”; personificări „Se reîntorc livezile”, „Aruncă ziua... cu vrăbii”, „Se bat ..., păsările-n săbii”, „păsările...glasurile-și dau la ascuțit”, toate acestea formînd imagini vizuale și auditive fermecătoare.

Iarba redă toată finețea anotimpului inconjurată de liniștea cerului și frumusețea florilor. Soarele alungă cu un potop de raze strălucitoare frigul greu al iernii și ultimele pete albicioase de zăpadă. Abia decum încolo urmează spectacolul exploziei de culoare al florilor care vor umple pămîntul și bucură sufletele.

Ghioceii sunt simbolul principal al primaverii, crinii simbolizează puritatea. Toporasul, un alt vestitor al primaverii, este considerat în popor simbol al iubirii și fertilității. Aceste flori împerechează frumusețea și

prospețimea naturii, desenînd fericirea pe fața oamenilor trecători. Și nu doar imaginea florilor nenumărate încîntă privirea cu frumusețea lor, dar și mirosul parfumului îmbietor surprinde ființa fiecăruia.

„Cîntăreții primăverii”- cucii, ciocîrlia, cu trilurile feerice își fac apariția în codri.

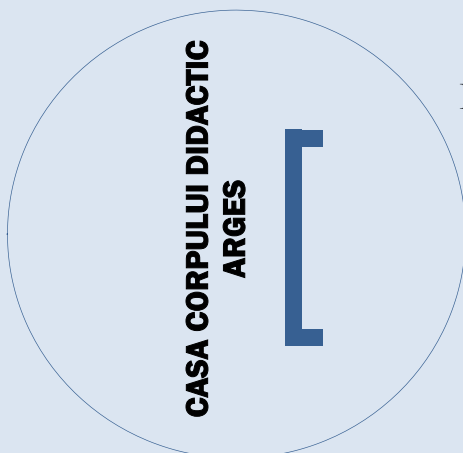
În textul „Primăvara mea” de Virgil Carianopol, motivul primăverii este explicit, marcat de imaginea vieții, renașterii.

Primăvara este anotimpul în care natura, cu a sa mantie verde, emană priospețime și culoare. Natura încîntă orice privire, fiind percepută anume primăvara ca forță a armoniei.

Bibliografie

- Hagop Baronian – *motto-ul*
- Sursa: http://www.intelepciune.ro/Primavara_este_dimineata_anului_6791.html
- Marin Bucă – *Dicționar de epitețe*
- Ediția a II-a, revăzută, București: editura VOX CART, 2004
- M. Pașa-Burlacu, A. Revencu – *Memo Gim*
- Editura Cadran, Chișinău, 2003
- <http://dexonline.ro/>

Diaconu Georgeta Veronica
Școala Gimnazială ”Mircea cel Bătrân” Pitești

ESEU DESPRE VIAȚA ȘI ACTIVITATEA LUI DAN BARBILIAN/ ION BARBU

Despre matematică și/sau poezie

A fost o persoană controversată, plină de neprevăzut. În Memoriile sale, E. Lovinescu i-a prins bine particularitățile comportamentului.” Omul nu s-ar putea spune că e comod [...]. Nu e comod, mai întâi, prin inegalitatea de umoare și, deci, prin lipsa unității de reacțiune, ceea ce imprimă o basculare relațiilor în nesiguranța continuității; nu e comod prin irascibilitate și agresivitate, prin atitudini tiranice și exclusive, cum ar fi un antisemitism intempestiv afirmat sau o necesitate de respectabilitate ostentativ proclamată cu orice ocazie; nu e comod, dar cât e de interesant [...]. Un temperament în continuă fierbere și agitație, paradoxal și suficient de „poseur”, pitoresc și accidentat”

În programul de viață al lui Ion Barbu/ Dan Barbilian, fiecare zi cuprindea un număr de ore petrecute la cafenea, unde obișnuia nu numai să scrie,

dar să și lucreze la elucidarea diverselor probleme matematice care îi obsedau mintea. Îi plăceau femeile, a iubit foarte tare animalele, având o mare slăbiciune pentru câini. Sfârșise prin a fi cunoscut în cartier ca deținătorul unui mare număr de câini. Când murea unul, îl îngropa în curte, la rădăcina unei sălcii. A doua zi după înmormântarea poetului la cimitirul Șerban Vodă, fapt curios, salcia din curtea casei, de care făcea caz ca de un copac sacru, s-a prăbușit pe neașteptate, în iureșul unei furtuni abătute asupra orașului.

La teatru sau cinematograful, Ion Barbu nu mergea aproape niciodată. Când dorea să își destindă spiritul, să se recreeze, lectura literatură detectivă, gustând cu precădere, dintre autorii specializați în materie, pe Agatha Christie, Vincent Fuller, Valentin Williams și Dorothy Sayers. Și aici căuta „atmosfera”, iar soluțiilor le pretindea o strânsă logică

matematică. Îi plăceau de asemenea, Baudelaire, Nietzsche, E.A. Poe.

Cea mai mare influență a matematicii în poezie se observă în poezia ermetică.

S-a vorbit mereu de poezia ermetică a lui Ion Barbu (volumul *Joc secund*). Autorul însuși considera că hermetismul propriu ar fi „canonic”, în timp ce al lui Mallarmé „filologic”(a existat întotdeauna o comparație între Ion Barbu și poetul francez).

HERMETISMUL CANONIC ar fi, astfel, „reducerea expresiei la o formă canonică, cu cât mai puțini termeni parazitari, în sensul reducerii ecuației elipsei la forma canonică”. Pentru Ion Barbu-matematicile [...] au, în cel mai înalt grad, un caracter canonic..., astfel fiind și „ermetismul” lui Gauss de care vorbea poetul:”...el derivă dintr-o anumită concepție a artei teoremei, pe care Gauss o vedea ca un text august, ca o inscripție, al cărei laconism e însăși garanția durabilității ei. Redactarea îi lua un timp considerabil, nu prin poleirea frazelor, ceea ce ar fi fost o zădărnici, dar prin munca de eliminare a prisosurilor, de organizare internă a ideilor: de captare a lor la izvorul cel mai direct...”

În 1925 și 1927, în ultima parte a epocii dedicate mai mult literaturii (după 1930 nu a mai scris versuri decât ocazional), Ion Barbu publică o serie de poezii eminent abstracte, concepute într-un stil eliptic, pe spațiul concentrat a două, până la cel mult trei strofe, care constituie culegerea în volum, ciclul *Joc secund*. Cu o viziune spiritualizată cu totul, pe care o găsim încifrată într-o expresie de algebră a poeziei, îl surprindem căutând să atingă starea pură a unui „ lirism absolut”. O asemenea evoluție se justifică dacă înțelegem că poetul este dublat de un matematician, al cărui mod de a gândi în spiritul disciplinei sale sfârșește prin a fi transferat în planul reprezentărilor lirice. Se știe că, în matematică, gândirea nu operează cu date din realitatea contingentă, care ni se oferă prin experiență, ci cu esențe ideale, într-un univers abstract. Ion Barbu, care mărturisește la un moment dat că poezia a ajuns să fie pentru el „o prelungire a geometriei”, face o precizare deosebit de interesantă atunci când respinge epitetul de poezie „șaradistă”: „O poezie cu obiect (șarada are unul) mi-ar înșela ambițiunea. O poezie cu obiect creează necesar o Fizică sau o Retorică (același lucru), forme închegate față de viața spiritului. Eu voi continua cu fiecare bucată să propun existențe substanțial indefinite: ocoliri temătoare în jurul

câtorva cupole- restrânsele perfecțiunii poliedrale”(Felix Aderca, „De vorbă cu Ion Barbu”, în *Viața literară* nr.57/1927).

George Călinescu în „Istoria literaturii române”- „Prin cultura lui, Ion Barbu are obsesia matematică și în paginile sale se adună toate figurile și expresiile specialității...”

Unii socotesc că un poem ermetic este ca o pată de cerneală pe care fiecare o interpretează cum îl taie capul(testul lui Rorschach, din psihologie). Dar poezia modernă nu înseamnă implicarea cititorului decât la ultimul nivel. În această poezie, Dioptrie, după ce vedem că este vorba de arderea unui manuscris, putem ajunge la valoarea simbolică a acestui tablou. De acum, chiar și cheile, cuvintele cu referent direct capătă o valoare simbolică. Aici intervine pluralitatea de sensuri. Fiecare cuvânt poate simboliza mai multe lucruri. O adevărată înțelegere intervine după analiza întregului ciclu *Joc secund*. Ion Barbu este un poet cu conștiința clară a divinității; are, în poemele lui, o componentă mistică asupra căreia nimeni n-a stăruit îndeajuns. Nu s-a accentuat niciodată cum trebuie această latură a unui Barbu profund credincios. Din cele 20 de poeme ale ciclului, numai în trei nu apar cuvinte dintru început încărcate de valoare creștină. Unul dintre acestea este Dioptrie. O interpretare, în coerența întregului grupaj din *Joc secund*, ar fi următoarea : infoliul, manuscrisul cântărit prin dioptria Înaltului (nu întâmplător primul cuvânt al poeziei) nu e bun de nimic, n-are nici un Dumnezeu și ajunge în foc. Fiindcă poemele lui Barbu, cele care ajung în volum, au unul, au un Dumnezeu. Ion Barbu a fost un credincios fervent, care nu s-a îndoit niciodată de existența lui Dumnezeu. « În procesul dintre intelect și imanent, autorul Jocului secund a optat pentru acesta din urmă. Eroul său a fost Blaise Pascal. Matematician, dar credincios. După acest tip moral, Barbu s-a regăsit pe sine. »(Șerban Coiculescu).

„Poezia e încă valoare relativă. E vălul de aparențe și încântare, falfâitor deasupra lucrurilor, cum se definea din vechi. Să alegi între grațios și Grație, între încântare și Mântuire, iată canonul întrebării. Suflet mai degrabă religios decât artistic, am vrut în versurile mele să dau echivalentul unor stări absolute ale intelectului și viziunii: starea de geometrie și deasupra ei, extaza. Melodioasele plângeri ale poezilor nu le-am prea înțeles. Și azi cred că locul întâi în Cetate e al Preotului, celelalte,

urmând, ale Învățăturii și Luptătorului. Dar, fără îndoială, al patrulea loc îndată după acestea se cuvine Poetului.”(Cuvânt către poeți, revista Pan, martie 1941).

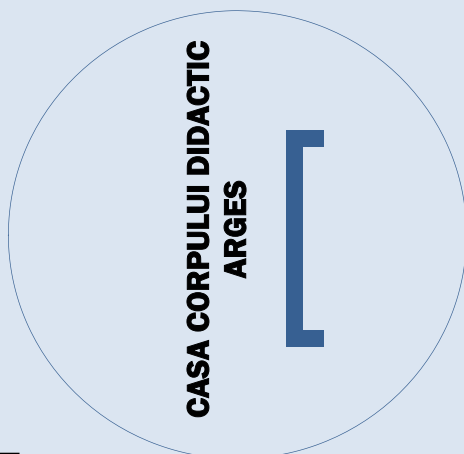
Când citim o poezie de-a lui Ion Barbu, nu trebuie să uităm că ne aflăm în fața unui poet matematician. Chiar o simplă inventariere a vocabularului său arată cât dărește poetul astronomiei, mecanicii și geometriei. Viziunea matematicianului este atât de puțin conexată cu activitatea simțurilor, atât de liberă de contingentele care întinează funcțiunea lor, încât lumea care i se revelează este resimțită de el ca pură. Față de lumea experienței, aceea a matematicii este o a doua lume, o suprastructură ideală.

Ion Barbu a îmbogățit foarte mult poezia română prin transferul pe care l-a făcut operând dintr-o dată în poezie cu termeni împrumutați din disciplina exactă în care a excelat, termeni de o

mare forță lirică, pe care el a știut s-o descoperi și s-o valorifice. El a transferat în lirică și un anumit spirit al gândirii matematice, tendința către lapidaritate, arta de a concentra și a esențializa la maximum, de a transforma cuvântul într-un simbol matematic, investindu-l cu mai mult mister decât înainte.

Așa cum la matematică este nevoie de mult exercițiu pentru a o înțelege și, în final, a o plăcea, așa și poezia lui Ion Barbu are nevoie de o mai mare atenție, de un efort intelectual superior. Poeziile, încifrate, nu se deschid de la prima lectură. Trebuie să ai intuiție, experiență, inteligență. Exact ce îți trebuie și la rezolvarea unei probleme de matematică. Aceasta poate avea mai multe căi de rezolvare, dar un singur rezultat corect; așa și poezia lui Ion Barbu, poate avea mai multe interpretări, în funcție de cititor, dar una singură în acord cu ce a vrut autorul să spună (uneori greu de determinat).

*Prof. Filipescu Raluca Mihaela
Școala Gimnazială „Alexandru Davila”- Pitești*

CONTRIBUȚIA LITERAȚILOR ROMÂNI LA PATRIMONIUL CULTURAL MONDIAL

Literatura română este bogată și diversă, reflectând istoria și cultura unei națiuni vibrante. De-a lungul secolelor, literații români au creat opere remarcabile care au influențat nu numai scena literară națională, ci și pe cea internațională. Prin intermediul acestui referat, ne propunem să explorăm contribuțiile semnificative ale literaților din România și impactul lor asupra patrimoniului cultural mondial.

Epoca Clasică: Măreția lui Eminescu și Eminentă lui Creangă

Mihai Eminescu este considerat cel mai mare poet al României. A creat opere lirice de o frumusețe și profunzime remarcabile. Poeziile sale, precum „Luceafărul” și „La steaua”, sunt considerate capodopere ale literaturii universale.

Ion Creangă este cunoscut pentru poveștile sale pline de farmec și umor. A contribuit la dezvoltarea folclorului românesc și a literaturii pentru copii. Operele sale, cum ar fi „Povestea lui Harap-Alb” și „Amintiri din copilărie”, rămân printre cele mai iubite și citite în cultura română.

Perioada interbelică: Modernismul și Avangarda

George Coșbuc, poet, prozator și traducător, a fost un reprezentant important al literaturii române din perioada interbelică. Lucrările sale, precum „Balada miorița” și „Păstorel”, au captivat cititorii și au influențat generațiile ulterioare.

Tudor Arghezi este cunoscut pentru lirica sa puternică și inovatoare. A revoluționat literatura română cu expresia sa artistică neconvențională. Operele sale, precum „Cuvinte potrivite” și „Flori de mucigai”, au fost apreciate pentru originalitatea lor și pentru modul lor de abordare a temelor sociale și existențiale.

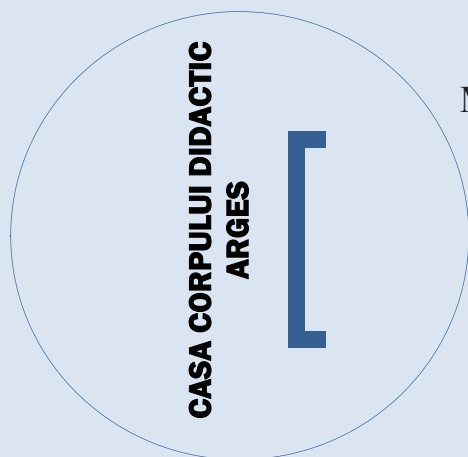
Epoca comunistă: Rezistență și supraviețuire

Marin Preda, unul dintre cei mai importanți romancieri ai secolului XX, a explorat în operele sale complexitatea vieții sub regimul comunist. „Moromeții” și „Cel mai iubit dintre pământeni” sunt considerate două dintre cele mai importante romane din literatura română modernă.

Nichita Stănescu, poetul emblematic al generației sale, a reușit să transmită în poezia sa profunzimea și sensibilitatea experienței umane. Operele sale, precum „O viziune a sentimentelor” și „În dulcele stil clasic”, continuă să fie studiate și apreciate în întreaga lume.

Literatura română se remarcă prin diversitatea sa și prin contribuția semnificativă a literaților săi la patrimoniul cultural mondial. De la clasicii epocii romantice până la contemporanii care își împărtășesc viziunea asupra lumii, literatura română continuă să inspire și să influențeze generații de cititori din întreaga lume.

*Ionescu Alina – profesor învățământ primar
Școala Gimnazială „Alexandru Davila” – Pitești*

MIHAIL KOGĂLNICEANU ȘI LITERATURA PAȘOPTISTĂ (1830-1860)

E poca pașoptistă (1830-1860) reprezintă firmamentul pe care se oglindesc cele mai importante evenimente, în plan social: Revoluția de la 1848 și Unirea Principatelor Române.

Aflată sub influența culturii occidentale, această perioadă este reprezentativă în planul vieții culturale, deoarece literatura începe să se definească drept un domeniu important. Se creează **societăți culturale** care au ca obiective dezvoltarea învățământului,

apariția unor noi publicații, înființarea teatrelor, asimilarea culturii universale și crearea bazelor literaturii originale. Printre acestea se menționează: „Societatea Literară”, „Societatea Filarmonică”, inaugurate de Ion Heliade Rădulescu.

Pașoptismul literar se creează prin împletirea mai multor direcții estetice precum: iluminismul, umanismul, neoclasicismul, romantismul și realismul. Printre trăsăturile definitorii ale literaturii pașoptiste se evidențiază: încrederea în valorile naționale (folclorul, istoria și natura), întoarcerea la valorile morale și artistice ale spiritualității românești, satirizarea esențelor societății feudale, oglindirea problemelor sociale ale perioadei, manifestarea dragostei pentru pământul românesc, pentru popor și pentru tradiții.

Scriitorii epocii pașoptiste care creează operele literare cu un caracter militant și patriotic în numele libertății, al dreptății și al unității sunt: Ion Heliade Rădulescu, Dimitrie Bolintineanu, Grigore Alexandrescu, Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, Vasile Cârlova, Nicolae Bălcescu etc.

Dintre cele mai importante reviste ale epocii cu un rol fundamental în stabilirea direcției unitare în cultură se remarcă: ”Dacia literară”, ”România literară” și ”Propășirea”.

Cel mai mare eveniment publicistic pentru fundamentarea literaturii române este marcat în anul 1840, când apare la Iași revista ”Dacia literară”, sub coordonarea lui Mihail Kogălniceanu în colaborare cu Vasile Alecsandri și Costache Negruzzi. Deși nu apare decât în trei numere, programul acestei publicații literare rămâne în conștiința politică și socială ca o

prima linie directoare în evoluția literaturii noastre.

Mihail Kogălniceanu este mentorul generației pașoptiste, publicând în primul număr al acestei reviste articolul-program „**Introduție**”, considerat a fi **manifestul literar al romantismului românesc**, pentru că *descurajează imitațiile* „care omoară în noi duhul național”, încurajând originalitatea, ”însușirea cea mai prețioasă a unei literaturi”. Astfel, se creează un apel pentru *o literatură originală*, autohtonă, care valorifică *teme literare* precum: istoria națională, natura patriei și folclorul românesc, pentru că ”*traducțiile* nu fac o literatură”.

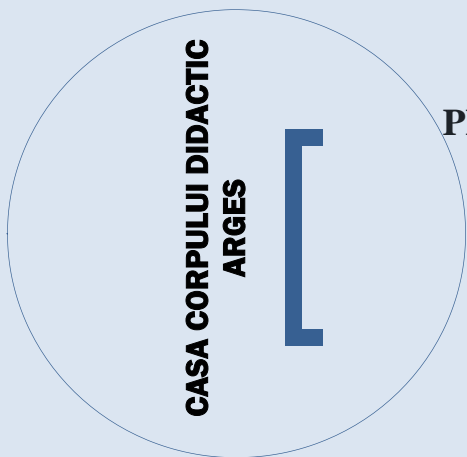
Alte idei-program din revistă sunt instituirea unei *atitudini critice*, obiective și con-structive: „Vom critica cartea, iar nu persoana” și promovarea *colaborării scriitorilor* din toate ținuturile românești, ”fieștecarea cu ideile sale, cu limba sa, cu chipul său”.

În acest prim număr al revistei se publică prima nuvelă istorică romantică din literatura română, ”**Alexandru Lăpușneanu**” de **Costache Negruzzi**, inspirată din evenimentele istorice regăsite în cronică lui Grigore Ureche.

Așadar, curentul național-popular reunit în jurul acestei reviste literare propune idealul de realizare a *unității* și a literaturii române, astfel încât românii „să aibă o limbă și o literatură comună pentru toți”, contribuind astfel la modernizarea literaturii secolului al XIX-lea.

Manoliu Gabriel

director adjunct la Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

PLATFORME UTILE CADRELOR DIDACTICE PENTRU DEZVOLTAREA LITERAȚIEI ÎN RÂNDUL ELEVILOR

Competențele de literație reprezintă capacitatea unei persoane de:

- a citi un text cu înțelegere;
- a interpreta textul prin prisma conexiunilor dintre text și ceea ce știa înainte de a-l citi;
- a-și forma și exprima o părere despre text;
- a folosi informațiile sau ideile extrase din text.

Relaționarea cititorului cu textul este influențată de o serie de factori care țin de text, de cititor și de sarcină. Fiecare text are un anumit nivel de complexitate (de exemplu, lungime, conținut ideatic și limbajul aferent, structura, tipul de text și forma de prezentare mai familiare sau mai puțin familiare cititorului etc.). Cititorul are o serie de trăsături relevante în raport cu textul și cu sarcina: e la o anumită vârstă, are un set de

cunoștințe generale și experiențe de viață, precum și un nivel al competenței de citire (decodare, viteză de citire, capacitate de înțelegere, procesare, interpretare a celor citite precum și a sarcinii) etc.

Sarcina de realizat pentru care citim va influența felul în care citim: modul de citire (rapidă sau profundă) pe care îl folosim, atenția pe care o acordăm textului întreg sau părților sale, contextul în care citim, suportul digital sau letric pe care accesăm textul, dificultatea pe care o atribuim sarcinii (inclusiv înțelegerea sarcinii), percepția proprie despre complexitatea textului etc.

De aceea, măsurarea nivelului de literație al unui elev este un demers complex și, ca orice evaluare, va oferi rezultate care necesită interpretare funcție de scopul măsurării.

Rolul învățătorilor este esențial pentru ca toți elevii ciclului primar să știe să scrie și să citească până la finalul clasei a IV-a, tocmai de aceea au nevoie de soluții ușor de folosit la clasă, adaptate nevoilor fiecărui elev.

Platforma digitală **Alfabetar.ro** le dă învățătorilor posibilitatea de a testa nivelul de literație al elevilor și oferă acces la activități bazate pe un parcurs ghidat, prin care pot lucra la clasă în funcție de rezultatele fiecărui elev. **Alfabetar.ro** este platforma digitală pentru prevenirea și eliminarea decalajelor de literație la elevi (scris, citit și înțelegerea textului), modernizată cu sprijinul Digital Nation. Platforma a obținut premiul „[Best Digital Content Solution](#)”, la secțiunea „Learning & Education”, în cadrul World Summit Awards (WSA) – Young Innovators 2021. AVE mai coordonează programele Academia de Leadership și Management Școlar, Edu Networks și HumanKind.

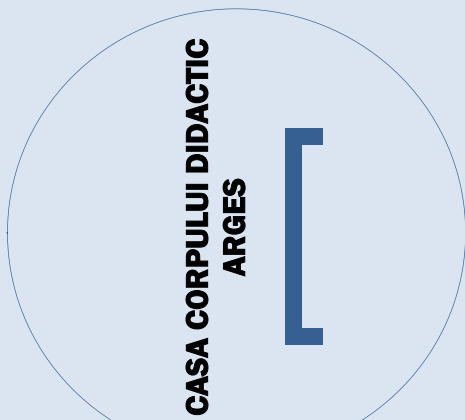
Alfabetar.ro are la bază 600 de texte școlare din manualele oficiale acreditate și pornește de la programa școlară. Profesorii pot astfel alege modulul și textul de manual pe care să îl folosească la clasă. Până în prezent, 500 de învățători au testat platforma și anul acesta au petrecut 5.200 de ore pentru a alege și a folosi o parte din cele 25.000 de exerciții în literație.

Despre BRIO

BRIO® este prima și singura platformă de testare digitală standardizată pentru elevii români. Prin testele școlare BRIO®, elevii români din clasele I-XII își pot evalua obiectiv cunoștințele la principalele materii școlare și își pot îmbunătăți performanța la examene. Testele standardizate sunt dezvoltate pe baza unor principii științifice de măsurare, astfel încât întrebările, procedurile de scorare și de interpretare să fie aceleași pentru toate persoanele care trec prin testul respectiv. Scorul unui test standardizat nu este supus subiectivității, el nefiind dependent de blândețea sau severitatea evaluatorului ori de lejeritatea ori dificultatea întrebărilor. BRIO® este avizat de Ministerul Educației și Cercetării, Sistemul de Testare fiind un produs științific conceput pe baza programei școlare din România, conceptualizat de o echipă de profesori și experți internaționali în testare și psihometrie.

Bibliografie: <https://brio.ro/info/literatie>

*Marin Georgiana
profesor la Școala Gimnazială ”Nicolae Bălcescu” Pitești*

NATURA ÎN POEZIA POETULUI FRANCEZ ALPHONSE DE LAMARTINE

Natura a reprezentat dintotdeauna o sursă de inspirație pentru poeți. Natura este o prietenă, o confidentă sau un dușman terifiant, dar niciodată un oarecare. Pentru romanticii francezi, natura reprezintă o ființă vie care intră în perfectă comuniune sau în total dezacord cu ființa umană. Natura este înțeleasă de asemenea ca un limbaj încifrat, ca un sistem de simboluri și de corespondențe care se oferă lecturii, care impun ca misterele lor să fie decodate de omul romantic.

Alphonse de Lamartine este primul poet romantic. Alături de Victor Hugo și de Alfred de Vigny a fost unul dintre inițiatorii poeziei romantice franceze. A scris o poezie a emoțiilor delicate, spiritualizate, remarcabilă prin lirismul melancolic și contemplativ, datorat aspirației nostalgice către timpul trecut, retrăirea elegiacă a iubirii, consonanța dintre **natură** și starea sufletească a eului liric.

Apariția primului său volum de 24 de poeme în anul 1820, *Méditations poétiques (Meditații poetice)*, va produce un efect considerabil. Acesta este un volum caracteristic al lirismului romantic. *Meditațiile poetice* grupează poeme care celebrează **natura** în afinitățile sale cu sensibilitatea umană. Însuși poetul declara, într-o Prefață din 1849: „Sunt primul care am coborât poezia din Parnas și care am dat Muzei, în locul unei lire cu șapte coarde convenționale, înșeși fibrele inimii omului, înfiorate de sentimente și impresionate de natură”.

În poezia lui Lamartine, **natura** este singura care poate păstra amintirea clipelor fericite. În elegia *Le Lac (Lacul)*, cel mai reprezentativ poem al volumului, poetul, revenit singur la marginea lacului unde petrecuse momente fericite alături de femeia iubită, se lasă legănat de mișcarea și zgomotul valurilor care îl poartă în lumea amintirii. Dar este cu adevărat o amintire fericită? Poetul (îndrăgostitul) reproduce cuvintele Elvirei, ființa iubită. Acestea spun că fericirea nu este decât un moment trecător, umbrat de sentimentul morții: „O temps, suspende ton vol! Et vous, heures propices, / Suspendez votre cours!” (O timp, suspendă-ți zborul! Și voi, ore propice, / Suspendați-vă cursul!). În finalul poemului putem realiza că natura este nemuritoare și singura care poate păstra amintirea trecerii omului pe pământ.

Le Vallon (Valea/Vâlcea) marchează o opoziție între stabilitatea naturii cu instabilitatea omului. Valea copilăriei, spațiu familiar și amical al unui timp împlinit, trecut și fericit, se găsește totdeauna acolo, pregătită să primească ființa obosită care a văzut prea mult, a simțit prea mult și a iubit prea mult în viața sa. Natura este descrisă ca armonioasă. Valea exercită o forță magică asupra inimii suferinde a poetului, îl alină ca pe un copil cu cântecul monoton al apelor sale și îl face să privească spre cer. Poetul folosește verbele la imperativ pentru a incita detașarea omului către natură și adorarea lui.

În poemul *L'Automne (Toamna)* este important de subliniat corespondența explicită între starea naturii și sentimentele poetului care își ia adio de la viață, nu fără regret, de data aceasta: „Salut, derniers beaux jours! le deuil de la nature / Convient à la douleur et plaît à mes regards.” (Salut, ultime zile frumoase! jalea naturii / convine durerii și place privirii mele). El redescoperă dulceața, tristețea, puritatea naturii, ca o legătură a lucrurilor terestre, capabile încă de a-i produce surpriza fericirii.

Poezia lamartiniană a naturii nu oferă niciodată descrieri exacte. Peisajele de-abia sunt schițate, în linii șterse. Elementele naturii: norii, bruma, ceața, fumul, vaporii apar ca ultime reziduri ale materiei terestre, ale solidului, care se risipesc și devin lumină.

Bibliografie:

Pârvan, Gabriel, *Littérature française XIXème siècle (I)*, Colecția Universitas, Editura Pygmalion, Pitești, 2002;

Poulet, Georges, *Etudes sur le temps humain*, 4 tomes, Paris, Plon, 1949-1968;

ro.wikipedia.org/wiki/Alphonse_de_Lamartine;

http://poesie.webnet.fr/lesgrandsclassiques/poemes/alphonse_de_lamartine/le_lac.html.

Mihai Alexandra Daniela
profesor la Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân” Pitești

SIMBOLISTICA PRIMĂVERII ÎN ROMANUL ‘JANE EYRE’

Primăvara, cu florile sale vibrante și energia de întinerire, a fost mult timp sărbătorită ca simbol al reînnoirii și transformării în literatură. În capodopera nemuritoare a lui Charlotte Brontë, „Jane Eyre”, tema primăverii are o semnificație deosebită, servind drept metaforă pentru călătoria protagonistei de auto-descoperire și dezvoltare personală. În calitate de admiratoare ardentă a acestei autoare, sunt profund pasionată de semnificațiile simboliste încorporate în narațiune, în special în ceea ce privește portretizarea primăverii. Fascinația mea pentru „Jane Eyre” provine din varietatea de teme, personaje și imagini, care converg spre crearea unei experiențe de lectură profund emoționantă.

În această lucrare, îmi propun să explorez simbolismul primăverii în „Jane Eyre” printr-o analiză atentă a pasajelor cheie și a elementelor tematice. Bazându-mă pe propria mea pasiune pentru roman și teme sale, voi examina modul în care primăvara este portretizată ca un catalizator al schimbării, de

vestitor al speranței și o reflectare a călătoriei interioare a protagonistei. Aprofundând în nuanțele prozei lui Brontë și în interacțiunea dintre natură și experiența umană, intenționez să fac lumină asupra semnificației de durată a primăverii în modelarea arcului narativ al romanului, „Jane Eyre”. În continuare, vom dezvălui dezvoltarea simbolismului primăverii din „Jane Eyre” și vom descoperi adevărurile atemporale care continuă să rezoneze în publicul de astăzi.

În "Jane Eyre", primăvara este prezentată ca un simbol al speranței și al posibilității unui nou început. După o perioadă dificilă în care Jane trece prin multe încercări și suferințe, primăvara aduce o schimbare în viața ei. Aceasta este reflectată în natură, care începe să înflorească și să se trezească la viață, în concordanță cu propria transformare interioară și evoluție personală a lui Jane.

a. Speranță și optimism: primăvara aduce un sentiment de speranță și optimism în poveste. După ce a îndurat greutăți și adversități, în special în perioada petrecută la Lowood Institution și Thornfield Hall, Jane își găsește alinare la sosirea primăverii. Florile în devenire și copacii înfloriți reflectă propria ei rezistență interioară și credința ei în posibilitatea unui viitor mai luminos.

b. Primăvara ca oportunitate pentru schimbare și dezvoltare personală: în timp ce primăvara înflorește în jurul lor, personajele au oportunitatea de a crește și a se schimba în moduri semnificative. "Cu fiecare floare care înflorește în grădină, simțeam și eu că înfloresc odată cu ea, că evoluez și cresc în înțelegere și maturitate." - Jane Eyre. Astfel, primăvara devine metafora de dezvoltare personală pentru Jane, o perioadă în care descoperă și înțelege mai bine lumea din jurul ei și propria ei identitate.

c. Metafora pentru călătoria lui Jane: Progresul primăverii oglindește propria călătorie a lui Jane de la întuneric la lumină, de la izolare la conexiune. În primele capitole ale romanului, Jane descrie sumbruarea împrejurimilor sale la Gateshead și Lowood, unde natura este descrisă ca aspră și neiertătoare. Cu toate acestea, pe măsură ce Jane se maturizează și câștigă independență, peisajul se transformă, oglinzind creșterea ei interioară și trezirea emoțională.

d. Simbol al trezirii romantice: primăvara servește și ca simbol al trezirii romantice în roman. Relația înfloritoare a lui Jane cu domnul Rochester atinge apogeul în timpul primăverii la Thornfield Hall. Dragostea lor înfloritoare se reflectă în frumusețea lumii naturale din

jurul lor, în timp ce explorează terenurile împreună și se bucură de momente de intimitate în mijlocul peisajului luxuriant. „Primăvara a început: într-adevăr a venit deja; înghețurile iernii încetaseră; zăpada ei s-a topit, vânturile tăietoare s-au ameliorat.” - Capitolul 12

e. Contrast cu secretele lui Thornfield: în ciuda frumuseții primăverii, există o tensiune subiacentă care persistă pe tot parcursul romanului, în special la Thornfield Hall. În timp ce

Bibliografie

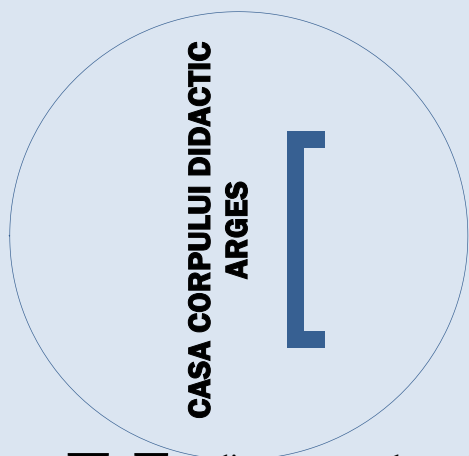
Brontë, Charlotte. *Jane Eyre*. (1996), Penguin Publishing

Miles, Robert. *Jane Eyre: A Norton Critical Edition*. W.W. Norton & Company, 2000.

mediul extern poate părea idilic, el ascunde secrete întunecate și adevăruri ascunse. Acest contrast evidențiază complexitatea experiențelor lui Jane și subliniază explorarea de către roman a unor teme precum înșelăciunea, răscumpărarea și căutarea autenticității. „O repulsie bruscă a sentimentelor m-a cuprins și pentru o clipă am crezut că trebuie să fi visat. În umbra adâncă, la capătul celălalt al camerei, o siluetă alerga înapoi și înainte. Ce era, fie fiară, fie ființă umană. , nu se putea, la prima vedere, să spună: se strângea, aparent, în patru picioare; smulgea și mârâia ca un animal sălbatic ciudat: dar era acoperit cu haine și o cantitate de păr întunecat, cărunț, sălbatic ca o coamă.”

În general, primăvara din „Jane Eyre” reprezintă un simbol cu mai multe fațete al speranței, reînnoirii și transformării. Reflectă călătoria protagonistei către auto-descoperire și împlinire, servind în același timp drept fundal pentru explorarea romanului a dragostei, pasiunii și complexității naturii umane.

Luminița Mocanu
profesor la Colegiul Național ‘Nicolae Bălcescu’, Brăila

ACTIVITĂȚI DE PROMOVARE A LECTURII

Motto. “O nație care nu citește, rămâne în stare de inferioritate, fără forță și impuls de creație, fără sensibilitatea pentruliniie și rază, fără pasiune pentru gând și frumusețea de sus. Cartea e un tonic – miracol și eternitate” (T. Vianu)

Una dintre carențele reale ale elevilor din zilele noastre este lipsa interesului acestora pentru lectură.

Fenomen real al ultimului deceniu și jumătate, criza lecturii îngrijorează nu numai cadrele didactice și părinții, ci pe toți care se ocupă de destinul cărții, de la autori și editori, până la bibliotecari și documentariști.

Oare de ce copiii noștri nu mai au bucuria de a citi, bucurie pe care o simțeam noi, părinții și bunicii noștri?

Misiunea bibliotecarului este deosebit de grea, deoarece sarcinile ce le incumbă aceasta sunt multiple: formarea abilităților de a lucra cu cartea, de a conștientiza frumusețea operei, expresia trăirii, a stării de excepție a creatorului.

Se știe că lectura literară contribuie la dezvoltarea gândirii, limbajului, a trăsăturilor de caracter ale copiilor, sensibilității și gustului pentru frumos, favorizând întregul registru explicativ- emoțional cerut și condiționat de vârsta școlarelor mici. Crearea unei atmosfere deosebite, a unei stări de emotivitate generală astfel încât copilul să-și dea seama de frumusețea unei opere țin de capacitatea pe care o deține bibliotecarul. Dacă la

intrarea în bibliotecă copilul găsește o atmosferă atractivă, dinamizatoare foarte pozitivă pentru dezvoltarea și formarea gustului pentru citit, el va reveni cu plăcere de fiecare dată și astfel scopul nostru va fi atins.

Biblioteca trebuie să aibă un ambient plăcut, ca valoare de stimulare care modifică în mod favorabil dispoziția, creează disponibilități psihice în plus, accentuează trăsăturile estetice deschizând spiritual copilul către comunicare și cunoaștere. La fel de important este și felul în care este întâmpinat de bibliotecar, modul de adresare, precum și limbajul nonverbal și paraverbal.

Primul contact cu cartea este foarte important, de aceea trebuie încurajat și îndrumat în permanență, rolul revine bibliotecarului. Este deosebit de important, ca elevul să înțeleagă ceea ce citește, apoi să fie în măsură să analizeze, să deosebească ceea ce este bun, util, instructiv și educativ de ceea ce este rău, inutil și dăunător, ca în final să-și poată formula o opinie despre cartea citită.

Activitățile de promovare a lecturii sunt de natură interdisciplinară. Ele se pot organiza sub orice formă, în funcție de creativitatea și disponibilitatea celui care conduce centrul. Pot fi jocuri de rol, șezători literare, expoziții de cărți, diverse acțiuni desfășurate cu prilejul unor sărbători – marcarea festivă a Zilei internaționale a cărții pentru copii (2 aprilie), concursuri, prezentări power-point, înființarea unui colț intitulat “Vitrina literară” unde se va face o prezentare fluentă și continuă a operelor literare pentru copii: povești, povestiri, legende, fabule, poezii, proverbe, ghicitori; fișe cu exerciții diverse pe baza textelor citite, imagini de colorat cu personaje îndrăgite, dicționare sau modele de fișe de lectură. În urma unor astfel de prezentări elevii vor ști să deosebească scriitorii, să le recunoască operele.

Un alt tip de activitate pentru promovarea lecturii ar putea fi acțiuni de genul “Am citit, recomand colegului!” sau “Mi-a plăcut, cred că v-ar plăcea și vouă!”, în care elevii vor povesti episoadele cele mai interesante din lecturile citite stârnindu-le și celorlalți interesul pentru o anumită operă.

De asemenea se mai pot realiza convorbiri literare, organizate sub forma unui dialog cu copiii, fie individual, fie în grupuri mici, fapt care îi angajează pe aceștia în împărtășirea spontană a impresiilor în comunicarea propriilor gânduri, fiind implicați activ, atractiv sau în mod deconectant la viața socială a clasei.

Lectura modifică comportamentele cititorilor, spiritul și gândirea critică le dezvoltă, iar aceștia sunt responsabili pentru faptele lor, participă direct la medierea conflictelor, se pot autodepăși, autoevalua, ajungând la dezvoltarea lor personală.

Fiecare lectură audiată sau citită mobilizează atât elevii, cât și pe părinții acestora, care trebuie să intervină cu explicații despre conținuturile mai greu perceptibile.

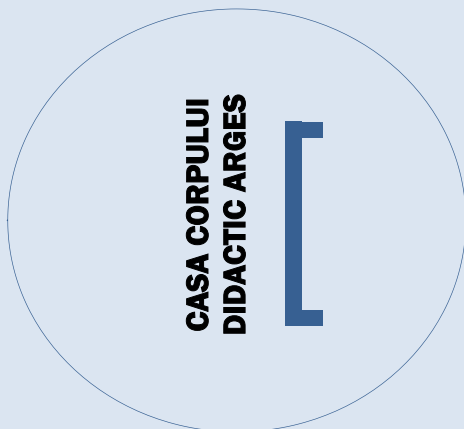
Atunci când copiii nu simt lectura ca pe o corvoadă, ci o caută ca pe o sursă de informare, de relaxare, de bucurie, putem spune că am îndeplinit cu adevărat mare parte din misiunea pe care o avem ca dascăli.

Cărțile- sunt poarta deschisă spre cunoaștere, profesorul cu cea mai multă răbdare, care așteaptă să fie citite și explorate.

Bibliografie

- Walt, H., “Supremația lecturii”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1997, p.83;

**Morăreasa Monica
Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești**

FORMAREA CONTINUĂ A CADRELOR DIDACTICE OPȚIONAL ȘI OBLIGATORIU

*"Cine îndrăznește să îi învețe pe alții nu trebuie să înceteze
niciodată să învețe el însuși".
John Cotton Dana*

Plecând de la aceste cuvinte, se poate afirma că, a fi profesor, este o adevărată provocare. Am ales această temă, deoarece are o implicare multiplă, atât din partea cadrelor didactice care se formează, cât și a profesorilor formatori. Prioritar este interesul pentru cariera didactică și evoluția în această carieră, în vederea profesionalizării.

Profesorul este un model de comportament civic, democratic și are responsabilitatea de a educa elevii. El este un model atât în viața socială cât și în cea personală. Rolurile profesorului și activitățile aferente nu sunt stabile, ci sunt integrate într-un proces dinamic, care conduce la schimbări de conținut ale rolurilor clasice și la apariția altor roluri. Profesorul, oricare ar fi nivelul de școlaritate în care funcționează, trebuie să respecte principiile și normele de etică profesională, să promoveze o atitudine responsabilă față de activitatea didactică, să respecte drepturile elevilor, personalitatea și unicitatea acestora în cadrul proceselor de predare, învățare și evaluare, precum și dreptul

părinților în relația lor cu copilul, sprijinind-o și încurajând-o.

Participarea cadrelor didactice din învățământul preuniversitar la programele de formare continuă actualizează, dezvoltă, dar și completează profilul de competențe stabilit prin formarea inițială. În acest fel, formarea continuă contribuie la un spor de profesionalizare pentru cariera didactică, în vederea definitivării profilului profesional.

Formarea continuă a personalului didactic se întemeiază pe modelul abordării prin competențe și pe conceptul de dezvoltare cumulativă a nivelului de competență a personalului didactic. Nivelul de competență vizat prin programele și activitățile de formare continuă/perfecționare este evaluat în funcție de:

- a) capacitatea cadrului didactic de a mobiliza, a combina și a utiliza în mod autonom capacitățile de cunoaștere, abilitățile și competențele generale și cele profesionale în acord cu evoluția curriculum-ului național și cu nevoile de educație;
- b) capacitatea cadrului didactic de a face față schimbării, situațiilor complexe precum și unor situații de criză.

Competența reprezintă capacitatea dovedită de a selecta, combina și utiliza adecvat cunoștințe, abilități și alte achiziții constând în valori și atitudini, pentru rezolvarea cu succes a unei anumite categorii de situații de muncă sau de învățare, precum și pentru dezvoltarea profesională ori personală în condiții de eficacitate și eficiență.

Personalul încadrat în învățământul preuniversitar beneficiază de dreptul de a participa la oricare din formele de pregătire și de organizare a perfecționării/formării continue prevăzute în prezenta Metodologie, în țară sau în străinătate.

Formarea continuă se realizează în principal prin:

- a) programe și activități de perfecționare a pregătirii științifice, psihopedagogice și didactice;
- b) programe de formare în domeniile conducerii, îndrumării și evaluării învățământului;
- b) cursuri de pregătire și susținerea examenelor de obținere a gradelor didactice II și I;
- c) programe de conversie profesională;
- d) studii corespunzătoare unei specializări din alt domeniu de licență.

Formarea continuă și formarea inițială sunt concepute ca procese interdependente, între care se stabilesc interacțiuni și pârgii de autoreglare menite să adapteze permanent formarea personalului didactic la dinamica proceselor și sistemelor de educație. Formarea continuă a personalului didactic, de conducere, de îndrumare și control din învățământul preuniversitar este coordonată de Ministerul Educației Naționale și se realizează printr-un sistem de instituții, organizații și structuri între care se stabilesc relații ierarhice și relații funcționale menite să asigure coerența, compatibilitatea și respectarea standardelor de calitate în proiectarea, realizarea și evaluarea programelor de formare continuă la nivel național.

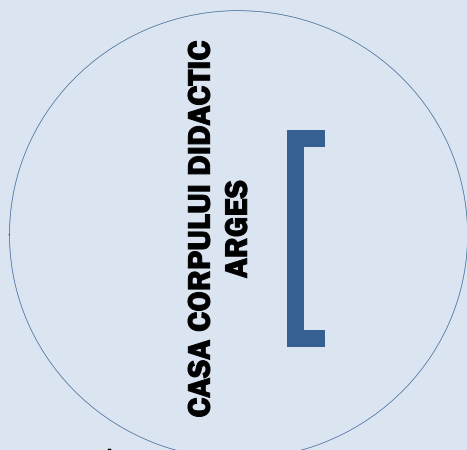
Instituțiile de învățământ superior, centre de formare/perfecționare a personalului didactic din învățământul preuniversitar, abilitate de Ministerul Educație

Naționale, realizează formarea continuă prin următoarele tipuri de programe și activități:

- a) examenele de obținere a gradelor didactice II și I, inclusiv prin cursurile de pregătire a acestora;
- b) programe/stagii de perfecționare/formare periodică, pentru acumularea a 90 de credite la fiecare interval consecutiv de cinci ani, pentru personalul didactic, de conducere, de îndrumare și control din învățământul preuniversitar;
- c) programe de formare/dezvoltare a competențelor personalului de conducere, de îndrumare și control din învățământul preuniversitar;
- d) programe de dezvoltare profesional-științifică a personalului didactic, prin studii universitare de masterat, doctorat, studii postuniversitare, autorizate sau acreditate potrivit legii;
- e) programe de conversie profesională pentru personalul didactic cu studii superioare, prin cursuri de nivel universitar sau postuniversitar, potrivit metodologiei aprobate de Ministerul Educație Naționale;
- f) alte programe de perfecționare științifică, didactică și psihopedagogică sau pentru dobândirea unor competențe complementare care diversifică gama activităților și funcțiilor ce pot fi prestate de personalul didactic, respectiv consiliere educațională și orientare în carieră, asistență socială școlară, educația adulților, expertiză în evaluarea educațională ș.a.

Programele de formare continuă asigură dezvoltarea profesională sistematică a personalului didactic și sunt valorificate prin sistemul de acumulare, recunoaștere și echivalare a creditelor profesionale transferabile. Formarea continuă a cadrelor didactice, redenumită din ce în ce mai frecvent “dezvoltare profesională continuă” pentru a exprima continuitatea și coerența dintre etape ale carierei didactice, în contextul învățării pe tot parcursul vieții – este întotdeauna considerată un drept, dar variază între obligativitate și opțiune. Și când zic obligativitate, mă refer la sistemul creditelor profesionale transferabile obligatorii. Cursurile de formare sunt o necesitate pentru toate cadrele didactice, indiferent de vârstă, disciplina predată, reușitele profesionale.

Nania Cristiana
Casa Corpului Didactic Argeș
Popa Elena
profesor la Școala Gimnazială “Ion Minulescu”, Pitești

LIVIU REBREANU - creatorul romanului românesc modern (1885- 1944)

Apariția lui Rebreanu în literatură îl situează între tradiție și inovație. Scriitorul încheie epoca literaturii sămănătoriste și poporaniste dominată de idilism și compasiune, deschizând un drum nou, în care a asimilat și s-a integrat viziunii europene dominante a timpului. În literatura română se simțea tot mai mult nevoia unor construcții epice de amploare, a romanului (evoluat pe plan european prin Balzac, Tolstoi, Zola, etc.). Însuși Rebreanu, simțea chemarea către construcții *masive, ample, adânci* în care să simtă *pulsația vieții*.

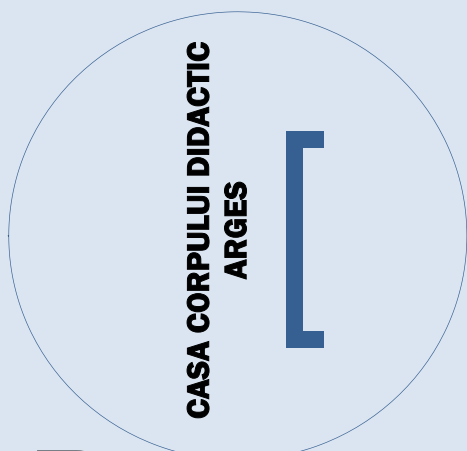
Scriitorul se înscrie în evoluția romanului românesc alături de: N. Filimon, Duiliu Zamfirescu și I. Slavici. Debutază la revista Luceafărul din Sibiu în 1908 cu nuvele. Opera: Ofilire, Răfuiala, Nevasta; Culcușul, Golanii, Catastrofa, Ițic Ștrul, dezertor, Calvarul, Romanul social-obiectiv: Ion (1920); Răscoala (1932); Romanul psihologic: Pădurea spânzuraților (1922), Adam și Eva (1925); Ciuleandra (1927); Jar (1934). În 1920 apare romanul Ion, care fundamentează formula romanului social modern, obiectiv și realist. Problematika rurală o găsim inițial în nuvela Rușinea și apoi, o primă variantă a romanului Ion prin Zestrea. Cu o structură bine echilibrată, în două părți, intitulate sugestiv Glasul pământului și Glasul iubirii, romanul descrie viața satului transilvănean înainte de război. Apreciat constant drept o mare construcție epică, *o epopee a țaranului român*, Ion este romanul unui destin individual, așa cum însuși autorul apreciază, având în centrul său figura lui *Ion*, monumental și simbolic prin tragismul său, consumându-se între iubire și patima pentru pământ. Conturat obiectiv și realist, într-o manieră modernă, sugestiile naturaliste se atenuează. Observator omniscient, de o obiectivitate rece, Rebreanu își construiește discursul narativ dintr-o perspectivă total auctorială. Astfel, destinul fiecărui

personaj devine și o problemă de psihologie umană, determinată nu numai de elementul social, ci și de impulsurile interioare, mai adânci ale ființei, care răbufnesc în situații-limită. Destinul lui Ion este strâns legat de viața satului din primele decenii ale secolului al XX-lea, a cărui existență o surprinde realist, structurat și diferențiat social, în condiții specifice pentru românii din Transilvania. Sunt prezente aspecte ale asupririi naționale. Tudor Vianu aprecia romanul pentru intuiția psihologică sigură, pentru pasiunile trăite, având o măreție reprezentativă, iar Rebreanu este *un poet al Ardealului*. În 1922, scriitorul dă o altă măsură a talentului său de excepție prin Pădurea spânzuraților, roman realist, psihologic (G. Călinescu) și al conștiinței morale (N. Manolescu). Din punct de vedere tematic, problema războiului, cu toate implicațiile și consecințele asupra omului, cu analiza unor cazuri de conștiință, fusese abordată de scriitor mai întâi în unele din nuvelele sale. Apostol Bologa este prefigurată în nuvela Catastrofa de personajul David Pop. Romanul are o construcție circulară, începe și se termină cu scena executării prin spânzurare. Conflictul esențial se dezvoltă în planul conștiinței, între datorie și sentiment, ca în clasicism. Drama eroului vine din situația sa de cetățean și ostaș al Imperiului Austro-Ungar și sentimentul național. Simbolistica este bogată, însă unele elemente-simbol au devenit laitmotiv: spânzurătoarea, privirea, lumina etc. Tehnica artistică dă unitate acțiunii și o evoluție în spirală a dramei conștiinței lui Bologa. Scriitorul folosește ca tehnică narativă introspecția, retrospecția, portretul direct al autorului, dialogul și monologul interior, coborând cu analiza până în zonele cele mai adânci ale conștiinței individuale și ale subconștientului, cu sinuozitățile lor. Referindu-se la caracterul obiectiv al romanului lui Rebreanu, N. Manolescu observă că în Pădurea spânzuraților

scriitorul aduce un alt tip de obiectivitate, înlocuind total perspectiva auctorială cu ceea ce personajele însele pot vedea și înțelege observând, asigurându-se astfel mai multe puncte de vedere, relativizarea imaginii despre personaj. Conflictul interior se rezolvă prin iubire universală. În numele dragostei de oameni, Apostol își va găsi fericirea în ispășirea prin suferință. Romanul Răscoala începe și se termină cu dezbaterile problemei țărănești, în trenul de Craiova spre București. Rebreanu asigură romanului o formulă modernă, obiectivă, de un realism zguduitor. Critica literară a remarcat extraordinara capacitate a scriitorului de a crea viața. E. Lovinescu îl considera *cel mai mare creator epic al literaturii noastre*. Viața țărănească din Amara ocupă prim-planul părții întâi, argumentând și motivând mișcările țărănești și drama ce se apropia. Narațiunea curge lent la început, în medii sociale diferite. Satul și orașul prezentate în planuri paralele se întâlnesc pe aceeași coordonată-problema țărănească devenită acută. Tehnica contrastului susține și motivează evenimentele ce vor urma. Scriitorul observă, notează, strânge cu grijă elementele de viață, reacții care alcătuiesc o stare de spirit pregătitoare răzmeriței. Rebreanu construiește o epică de tensiune progresivă, fiind un mare creator de

atmosferă. Așa cum remarca Tudor Vianu, *ceea ce aduce Rebreanu cu totul nou, în afară de puținele schițări în aceeași direcție cu Zamfirescu, este viziunea stărilor de mulțime și omului ca element al grupului social*. Eroul colectiv este genial surprins în existența sa dramatică. Desfășurarea răscoalei se realizează panoramic, dar și în secvențe cinematografice izolate, surprinse cu încetinitorul. Rebreanu dovedește o capacitate extraordinară de a reconstitui viața satului și psihologia masei țărănești. G. Călinescu sintetizează trăsătura definitorie a stilului lui Rebreanu, semnalând limpezimea, simplitatea și conciziunea ansamblului, măreția lui coplesitoare, rod al îmbinării desăvârșite. Limbajul este expresiv și aluziv, de esență populară; exprimarea eliptică, întrebările și răspunsurile monosilabice, punctele de suspensie, exclamațiile și interogațiile închid în ele un tumult de simțire omenească dureroasă, suferindă, încărcată de afectivitate, expresivă. Dialogul viguros surprinde complexitatea stărilor sufletești în construcții scurte. *Prin Ion și Răscoala, romane - frescă a satului românesc, Rebreanu este creatorul romanului social - modern.*

Niță-Dobrin Iulia
profesor la Școala Gimnazială “Alexandru Davila”, Pitești

135 DE ANI DE LA MOARTEA LUI MIHAI EMINESCU

Poetul național al românilor, **Mihai Eminescu**, s-a născut la **15 ianuarie 1850, la Botoșani**, județul Botoșani, fiind al șaptelea din cei 11 copii ai căminarului Gheorghe Eminovici. După ce se înscrie în 1860 la Liceul german din Cernăuți, în 1863 se retrage ca „privatist” (elev particular), nesuportând disciplina școlară. În 1864 este copist la Tribunalul din Botoșani, iar din 1865 este custode al bibliotecii profesorului sau, **Aron Pumnul**.

După moartea acestuia, pleacă în Transilvania, la Blaj și Sibiu, unde își va continua studiile liceale, apoi ajunge la București, urmând trupele de teatru Tardini-Vladicescu. Devine copist și sufleur în trupele lui Iorgu Caragiale (1866-1868), Mihail Pascaly (1868), participând la turnee în întreaga țară, apoi ajunge la Teatrul Național din București, unde este angajat ca sufleur.

În toamna anului **1869** pleacă la **Viena**, unde până în 1872 este student extraordinar la **Facultatea de Filosofie**, neavând dreptul să se prezinte la examene din cauza studiilor incomplete. Audiază ursuri de filosofie, drept, economie politică, filologie romanică, științe (matematică, anatomie, fizică, astronomie etc.). Aici face parte din societatea literar-socială „**România**” și cea literar-științifică „**Români ajună**” și îl cunoaște pe **Ioan Slavici**, pe atunci student la Drept, cu care leagă o profundă prietenie.

Primele încercări de poezie ale lui Mihai Eminescu atază din ianuarie 1866, când a debutat cu poezia „**La mormântul lui Aron Pumnul**”, pe care a semnat-o M. Eminovici. Închinată memoriei profesorului său, poezia a apărut în broșura scoasă la moartea acestuia (12/24 ianuarie 1866, la Cernăuți), intitulată „**Lăcrămioarele învățăcelor gimnaziști den Cernăuți la mormântul prea iubitului lor profesor Arune Pumnul**”. În același an începe colaborarea la revista „**Familia**”, din Pesta, a lui **Iosif Vulcan**, care are meritul de a-l fi descoperit pe viitorul mare poet. Adevăratul debut în poezie are loc la **25 februarie 1866**, la vârsta de 16 ani, în nr. 6/1866 (25 febr.-9 mart.) al revistei, când directorul acesteia îi va publica prima poezie, „**De-aș avea...**”, semnată pentru întâia oară **Mihai Eminescu** (numele fiind schimbat de I. Vulcan din Eminovici în Eminescu). Începând cu 1866 și până în primăvara anului 1883, această primă poezie a fost urmată de încă 18, printre care se află: „**O călărare în zori**”, „**Din străinătate**”, „**La Bucovina**”, „**Misterele nopții**”, „**Cețidoresc eu ție, dulce Românie**”, „**La Heliade**”, „**La o artistă**”, „**Amorul unei marmure**”, „**Junii corupți**”, „**Pe lângă plopii fără soț...**”, „**Și dacă...**”, „**Din noaptea...**”. După apropierea de societatea literară „Junimea”, în care creațiile sale sunt primite cu entuziasm, în 1870 începe să colaboreze la revista ieșeană „Convorbiri literare”, unde public mai întâi poezia „**Venere și Madonă**” (15 apr. 1870), poemul „**Epigonii**”, povestea „**Făt Frumos din lacrimă**”. Continuă în 1871, cu poeziile „**Înger de pază**” și „**Noaptea**”.

Stabilit la Iași, va frecventa ședințele junimiștilor, unde își citește lucrările. Diversitatea, profunzimea și expresia artistică a liricii eminesciene sunt remarcate de criticul Titu Maiorescu, mentorul spiritual al „Junimii”, care se va servi de poezia noului poet pentru a argumenta definirea „ **direcției noi**” în literatură românească, după perioada pașoptistă. Tot în 1871 au mai apărut în revista societății poemul „**Egiptul**”, nuvela „**Sărmanul Dionis**”, poeziile „**Îngeri demon**” și „**Floare albastră**”. Intrarea sa în publicistica culturală are loc în 1870, tot în „Familia”, cu articolul „**Repertoriul nostrum teatral**”, o examinare critică a producției românești teatrale. Îndemnat de Titu Maiorescu, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Importantă ramăna ctivitatea jurnalistică a lui Mihai Eminescu, după ce în 1876 este redactor-administrativ la „**Curierul de Iași**” își va schimba statutul în acela de ziarist profesionist. Continuă colaborarea la importante reviste, ajungând la București, unde devine, la sfârșitul lui octombrie 1877, redactor la ziarul „**Timpul**”, organul de presă al Partidului Conservator. Aici a lucrat, timp de aproape șapte ani, alături de I. Slavici și de I.L. Caragiale, cu care avea să alcătuiască un trio critic de temut în presa de atunci, prin articolele de atitudine, de analiză a vieții politice. În 1880 devine redactor-șef al ziarului. În paginile acestuia a publicat peste 300 de articole referitoare la problemel evieții contemporane. Din această perioadă datează și marile sale creații, publicate tot aici: „**Scrisori**”, „**Luceafărul**”, „**Doina**” ș.a. Ca o recunoaștere a activității sale publicistice, în 1883 a fost ales membru al Societății Presei Române (constituită la 13 febr.), condusă de B.P. Hașdeu. În paralel, a continuat colaborarea la „Convorbiri literare”, printre poeziile care i-au mai apărut aici numărându-se și „**De parte sunt de tine**”, „**Povestea codrului**”, „**Singurătate**”, „**Împărat și proletar**” (1874), „**O ramâi**”, „**Revedere**”, primele patru „**Scrisori**” (1881), „**Scrisoarea V**” fiind publicată postum (1890), „**Sara pe deal**”, „**La steaua**” ș.a. În 1883 apărea, în „**Almanahul Societății economice social-literare 'Români ajună' din Viena**”, poemul „**Luceafărul**”, reprodus apoi și în paginile „Convorbirilor literare”.

Niță Mihaela
profesor la Școala Gimnazială “Mihai Eminescu”, Pitești

NICHITA STĂNESCU - personalitate a literaturii românești neomoderniste

Poetul și eseistul Nichita Stănescu (numele la naștere a fost Hristea Nichita) s-a născut la Ploiești, la 31 martie 1933. Mama sa, Tatiana, a fost născută Cereaciukina, tatăl său a fost Nicolae Stănescu, notează "Dicționarul general al literaturii române" (lucrare apărută sub egida Academiei Române, la Editura Univers Enciclopedic, București, 2007). Strămoșii materni ai poetului aveau origine nobilă, cei mai mulți fiind militari. Bunicul său, Nikita Vasilievici Cereaciukin, care a ajuns la gradul de general-maior, a fost profesor de matematică-fizică la Corpul de Cadeți din Voronej, între 1900-1907. În 1917 acesta s-a refugiat cu toată familia, mai întâi, în Turcia, apoi, în România, la Constanța și din 1926, la Ploiești.

Școala primară a făcut-o între anii 1940 și 1944, la Ploiești (primele două clase) și după evacuarea orașului din cauza războiului, la Bușteni și în refugiu, la Vălenii de Munte. ("Dicționarul Biografic al Literaturii Române", vol. II, Aurel Sasu)

Nichita era un adolescent frumos, blond, înalt, cu trupul împlinit bine. Era bun la desen, cânta bine la pian. Era îndrăgostit de o elevă de la

fostul liceu "Despina Doamna" (devenit Liceul de Fete), Magdalena Petrescu, care îi va deveni la 19 ani soție și îi va fi colegă de facultate. În liceu începe să scrie poezie. Primele versuri răspândite în cercul său de prieteni sunt niște balade în stilul lui George Topârceanu. În ultimele clase de liceu, tânărul Nichita încearcă și alte modele. Caietele din această perioadă, păstrate de Doina Ciurea, a doua soție a poetului, cuprind, în afară de balade, publicate ulterior sub titlul "Argotice", parafraze după Tudor Arghezi și Ion Barbu. Un alt model, în această fază, este George Bacovia. Este vorba de însemnări de atelier din faza pregătitoare.

"Copiind tablourile unui mare maestru, el schimbă din loc în loc culorile și liniile. Stilul "nichitian" începe să se arate". ("Dicționarul general al literaturii române"). A terminat liceul în 1952 și a fost admis la Facultatea de Filologie a Universității din București. A urmat cursurile acestei facultăți între 1952-1957, unde îi are ca profesori pe Tudor Vianu, Iorgu Iordan, Al. Rosetti, Al. Graur, iar printre colegi pe Matei Călinescu și pe Eugen Simion, care îi fusese și coleg de liceu.

În 1957, când termină facultatea, este angajat la "Gazeta literară", inițial corector, apoi ca redactor cu jumătate de normă. Până în 1960, neavând casă, doarme într-o cămăruță a redacției, locuind împreună cu Nicolae Velea.

În 1969 este numit redactor-șef adjunct la revista "Luceafărul", iar între anii 1970 și 1973, îndeplinește aceeași funcție la revista "România literară".

Nichita Stănescu a debutat în revista "Tribuna", la 17 martie 1957, cu poeziile "Au fost oameni mulți...", "La lemne, Pământ!", sub titlul generic "1907". Versurile fuseseră recomandate de Dumitru Micu, asistent universitar și critic literar. La 21 martie 1957, Nichita Stănescu reușește să publice poemul "1907" în "Gazeta literară", condusă atunci de Zaharia Stancu. Debutează editorial în 1959, în volumul colectiv "Sub semnul revoluției: 30 de tineri poeți", cu o prefață de Mihai Gafița, iar individual cu "Sensul iubirii", carte apărută în 1960. După volumul de debut, urmează "O viziune a sentimentelor" (1964, distins cu Premiul Uniunii Scriitorilor) și "Dreptul la timp" (1965).

În 1966 publică 11 elegii, de fapt 12, așa cum notează "Dicționarul general al literaturii române", dar una a fost cenzurată și, când a putut să o tipărească, poetul nu a mai schimbat titlul volumului. O carte esențială în evoluția lirismului stănescian.

Urmează volumul "Roșu vertical" (1967); în același an i se mai tipăresc "Alfa" și "Oul și sfera". În 1968, apare volumul "Laus Ptolemaei", iar în

1969 alte două cărți, "Necuvintele" (premiată de Uniunea Scriitorilor) și "Un pământ numit România". Pentru volumul de eseuri "Cartea de recitare", primește pentru a treia oară Premiul Uniunii Scriitorilor. ("Dicționarul Biografic al Literaturii Române")

În 1972 iese de sub tipar volumul de versuri "Belgradul în cinci prieteni" (apărut mai întâi la Belgrad, în 1971, în traducerea lui Adam Puslojic) și "Măreția frigului".

A fost distins cu Premiul internațional "Gottfried von Herder", în 1975, an în care a publicat și antologia "Starea poeziei".

Nichita Stănescu este propus la Premiul Nobel pentru Literatură în 1977.

În 1978 îi apare volumul "Epica magna", distins cu Premiul

"Mihai Eminescu" al Academiei Române. În această ultimă perioadă de creație publică și volumele "Opere imperfecte" (1979) și "Noduri și semne" (1982). În 1982 i-a apărut și culegerea de eseuri și proze poetice "Respirări".

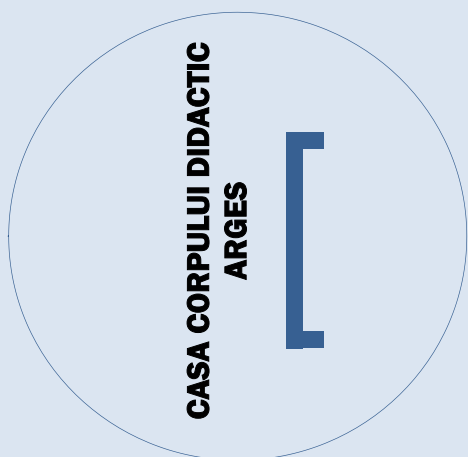
După un accident, o fractură a piciorului, în noiembrie 1982, fiind în convalescență, dictează "Antimetafizica", unde, în afara biografiei fabuloase, face teoria poeziei pentru care optează: "poezia metalingvistică".

"La împlinirea vârstei de cincizeci de ani este sărbătorit, de prieteni și admiratori, ca un poet național. Este, în chip evident, bolnav, trupul lui mare pare obosit, se mișcă greu, chipul lui frumos de zeu nordic a căpătat prematur asperități îngrijorătoare. Spiritul lui, deosebit de inventiv și profund rămâne același. Înainte de a fi un mare poet, S. era un om deosebit de inteligent, cu o putere de creație uluitoare. (...) În jurul lui au apărut legende și, după dispariția lui, legendele se înmulțesc atât de mult, încât tind uneori să ia locul creației ca atare. Posteritatea lui nu e foarte luminoasă și calmă", notează "Dicționarul general al literaturii române".

Nichita Stănescu moare în 13 decembrie 1983. Despre moartea sa, poetul Marin Sorescu notează în jurnalul său: "Nichita Stănescu a murit de infarct, nu de ciroză. A făcut o pneumonie, ori o criză respiratorie și un infarct masiv, declanșat la spitalul de urgență". ("Romanul călătoriilor; Jurnal inedit vol. VII", Fundația - Editura, 2015)

În 1990, poetul Nichita Stănescu a fost ales membru post-mortem al Academiei Române.

Nițulescu Mădălina
profesor la Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu", Pitești

OMAGIU LITERAȚILOR - activități cu elevii din ciclul primar

În ciclul primar contactul elevilor cu lumea unui scriitor se face prin intermediul orelor de Limba și literatura română. Informațiile pe care le primesc elevii despre acesta sunt transmise întotdeauna la citirea unui nou text fie de către manual, fie de către cadrul didactic sau prin cererea adresată elevilor de a căuta ei înșiși informații despre acesta.

Pentru a veni în sprijinul elevilor am inițiat un proiect "Întâlnire cu un scriitor" prin intermediul căruia am invitat un scriitor de carte pentru copii la noi în școală și anume Dumitru Irina, care ne-a făcut cunoștință cu două dintre cărțile dumneai "Sophie- robotul cu suflet" și "Oscar, vrăjitor!". Cu toții ne-am bucurat de "mirosul" de carte proaspăt tipărită, de magia cuvintelor ascunse între paginile cărților, dar și de bucuria de a putea pune întrebări unui autor. Iată câteva curiozități ale micilor cititori "Cum ați devenit autoare? Cât timp v-

a luat să scrieți această carte? Cine a fost ilustratorul? Cum ați reacționat când ați aflat că ați fost invitată la noi în școală?”. Bucuria a fost mare când am avut și semnătura autorului pe cartea noastră!

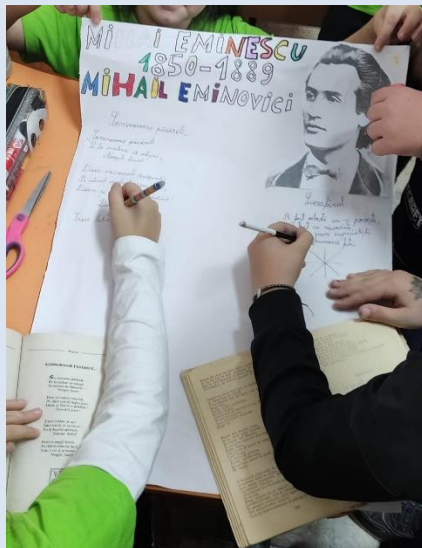

Primăvara este simbolul renașterii. Așa că mi-am provocat elevii, ai clasei a III-a E și ne-am gândit să realizăm o activitate prin care să ne gândim la scriitorii care au vorbit despre primăvară. Totodată, în perioada aceasta, în aprilie noi am vorbit foarte mult la ora de Științele naturii despre păsări și atunci am mers la biblioteca școlii, am luat câteva cărți cum ar fi ”Din lumea celor care nu cuvântă” de Emil Gârleanu, ”Poezii” de Vasile Alecsandri, George Topârceanu, George Coșbuc, Nina Casian și-am încercat să găsim texte în care autorii vorbesc despre păsări. Am făcut o mică selecție și chiar am realizat câteva postere. Au muncit în echipă și rezultatele au fost pe măsură.

Am încercat să ne cunoaștem marii autori și sub alte forme decât prin activitatea realizată la disciplinele noastre. Așa că am realizat și de această dată postere, în echipe și am ales să îl prezentăm pe Mihai Eminescu.

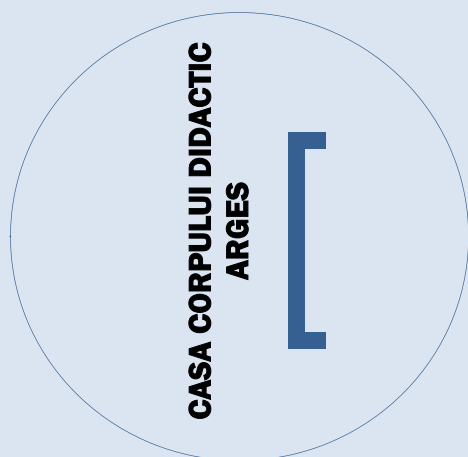
La această vârstă ne plac poveștile, așa că ori de câte ori avem ocazia, nu ezităm să le descoperim. Am realizat o selecție de autori de basme, atât români cât și străini, am citit unele dintre ele și am realizat și desene. Imaginile vorbesc de la sine.

Acestea sunt doar câteva din activitățile realizate cu elevii mei cu scopul de a pătrunde în lumea magică a cărților care pornesc din ”pana vrăjită” a unor scriitori.

Olteanu Livia-Loredana
profesor învățământ primar la Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

STILUL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS factori determinanți, avantaje și implicații

Teorie de specialitate susține că suntem sănătoși când ne simțim bine fizic, psihic și social. Componenta fizică a sănătății, este pusă în relație cu buna funcționare a tuturor organelor corpului uman și cu termeni ce denumesc deprinderi elementare, însușite în primii ani de viață – mersul, săritul, alergatul. Componenta psihică este evidențiată de manifestările normale obișnuite ale unei persoane – bucuria, tristețea, furia, mulțumirea, în timp ce componenta socială se referă la posibilitatea fiecăruia de a relaționa normal, benefic și constructiv cu ceilalți indivizi.

Aceste trei componente sunt în strânsă legătură, susținându-se, dar și excluzându-se una pe cealaltă.

Știm cu toții că ne putem considera persoane sănătoase fizic, atâta timp cât nu suferim de boli sau nu avem o oarecare infirmitate dar nu putem diminua importanța majoră a componentelor psihică și socială care, perturbate de factori psihologici sau sociali influențează deplina stare de sănătate. Astfel de factori pot fi: comportamentele sănătoase sau nesănătoase, potențialul cognitiv, afectiv sau volitiv al fiecăruia dar și normele culturale și sociale, proprii mediului de viață în care trăim.

De mare și recunoscută valoare, sănătatea se poate pierde din lipsă de preocupare pentru acțiunile minime obligatorii, care conduc la menținerea și îmbunătățirea ei. Această preocupare reprezintă motorul educației pentru sănătate, ce are ca scop, dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale cu rol protector asupra sănătății, întărirea comportamentelor sănătoase și reducerea comportamentelor de risc. Dus la îndeplinire, acest scop se concretizează în creșterea în rândul populației, a nivelului de cunoștințe medicale în domeniul prevenției bolilor, al sanogenezei, al protecției mediului, în formarea și dezvoltarea unor deprinderi și obișnuințe corecte care să promoveze sănătatea, în antrenarea maselor, pentru a participa activ la consolidarea sănătății.

Educația pentru sănătate face parte din viața culturală a fiecărei țări, deci organizarea și propagarea noțiunilor de ocrotire a sănătății, a sanogenezei, nu trebuie să revină exclusiv sectorului sanitar ci, în egală măsură, trebuie să implice și sectoare precum: învățământul, organizațiile civice, biserica, diversele asociații și unități productive sau comerciale de stat ori particulare, toate având anumite responsabilități în acest sens.

Educația pentru sănătate practică în școli reprezintă cea mai eficientă cale de promovare a cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și totodată de formare a atitudinilor și deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil și sănătos. În multe țări, acest tip de educație fiind disciplină obligatorie în școli, începând din clasa întâi până într-a douăsprezecea, folosindu-se pentru fiecare ciclu de dezvoltare, programe și materiale adecvate vârstei elevilor.

Preocupată fiind de activitatea de educație pentru sănătate din învățământul primar am conștientizat pe de o parte, importanța activităților specifice din cadrul procesului de învățământ – care interesează în primul rând corpul didactic, pe de alta, importanța celor aflate în afara procesului, interesând deopotrivă corpul didactic cât și cadrele medico-sanitare care trebuie să colaboreze pentru realizarea obiectivelor directe(formarea

unor componente ale comportamentului igienic și dezvoltarea acestuia) și indirecte(promovarea sănătății prin practicarea unui stil de viață sănătos în scopul creșterii randamentului școlar), ale educației pentru sănătatea școlarelor.

În vremurile noastre, stilul de viață sănătos are o influență majoră în menținerea stării de sănătate, acest concept referindu-se la un cumul de acțiuni și activități benefice oricui, deseori opționale și care, din anumite motive, nu pot fi la îndemâna fiecăruia dintre noi. O alimentație echilibrată, practicarea exercițiului fizic, reducerea consumului de alcool, renunțarea la fumat, adoptarea comportamentelor preventive (vaccinările sau verificările medicale periodice), respectarea orelor de somn sunt astfel de bune obiceiuri, a căror practicare/„nepracticare”, este indusă de informare, posibilități materiale și intelectuale, resurse temporale și spațiale, convingeri personale și sociale.

Comportamentele sănătoase reprezintă baza mult promovatului stil de viață sănătos și mai ales la copii, ele se dobândesc prin observarea și imitarea celor deja deprinși cu ele. O alimentație sănătoasă sau practicarea exercițiului fizic sunt comportamente care se învață în familie în perioada miciei copilăriei, consolidându-se și dezvoltându-se ulterior, având un rol definitoriu pentru atitudinile și practicile din perioada adultă.

Copiii învață comportamentele sănătoase și comportamentele de risc, nesănătoase de la membri ai familiei, prieteni, persoane semnificative din jurul lor și din mass-media (reclame TV, articole din reviste, panouri publicitare, emisiuni radio). Atitudinea față de alcool se formează încă de la vârsta de 6-7 ani. De la vârsta de 6 ani copiii înțeleg normele sociale legate de consumul de alcool și fumat (a consuma alcool sau a fuma sunt „comportamente de adult”). O bună prevenire a comportamentelor de risc trebuie să înceapă de timpuriu. Multe programe educaționale de prevenire a comportamentelor de risc au rezultate scăzute pentru că pornesc de la convingerea că informarea copiilor despre comportamente nesănătoase sau de risc îi determină pe aceștia să le respingă.

Unele comportamente de risc cum ar fi fumatul sau consumul de alcool sunt prezentate de companiile producătoare ca fiind „numai pentru adulți”, lucru care determină creșterea atractivității lor pentru copii și adolescenți. Este important de știut că stilul de viață reprezintă opțiunea strategică adoptată de un individ, ce-i va orienta deciziile, comportamentele și condițiile de viață, fiecare dintre noi fiind protagonistul unui stil de viață propriu, repetitiv constant, cu subvarianțe specifice diferitelor etape de vârstă sau influențe culturale și experiențiale. Stilul de viață este tributary credințelor, reprezentărilor și imaginilor pe care și le-a format individul despre lume și viață, în virtutea cărora el alege, se comportă, acționează, ia hotărâri ce-l pot conduce spre reușită sau eșec. Riscurile pot fi asumate ca rezultat al opțiunilor valorico-normative ale individului, poartă amprenta comunității de apartenență și a microgrupului în care persoana s-a născut și format.

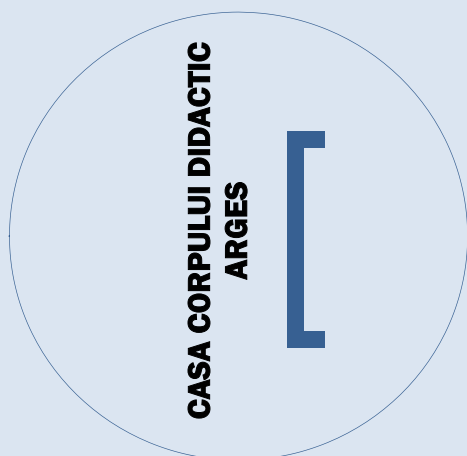
Toate aspectele privitoare la sănătate prezentate în aceste rânduri precum și multitudinea determinantilor stării de sănătate: pacea,

siguranța locuinței, relațiile și securitatea socială, educația, alimentația, venitul, promovarea femeii, respectul pentru drepturile omului, stabilitatea ecosistemului, utilizarea adecvată a resurselor, justiția socială și sărăcia – cea mai mare amenințare, mă conving că, în anumite limite, fiecare dintre noi își poate stabili just prioritățile vieții.

Bibliografie:

1. Sănătatea și dezvoltarea tinerilor. Studiu de evaluare a cunoștințelor, atitudinilor și practicilor tinerilor. 2005.
2. Educația pentru sănătate în școală-manual orientativ. Popescu O., Bucur E. Editura Fiat Lux. 1999
3. Ghid pentru cadre didactice-Programul Educație pentru sănătate în școala românească. 2004
4. Dieta pentru o viață nouă. Bozesan M. Editura Curtea Veche. 2007
5. Alimentație inteligentă. Rădulescu E. Editura Viața și Sănătate.

Oprea Cătălin
profesor la Școala Gimnazială ”Tudor Vladimirescu” Pitești

GÂNDURI PENTRU NICHITA STĂNESCU

Motto:

*El a întins spre mine o frunză ca o mână cu degete.
Eu am întins spre el o mână ca o frunză cu dinți.
El a întins spre mine o ramură ca un braț.
Eu am întins spre el brațul ca o ramură.
El și-a înclinat spre mine trunchiul
ca un măr.
Eu am înclinat spre el umărul
ca un trunchi noduros.
Auzeam cum se-nțetește seva lui bătând
ca sângele.
Auzea cum se încetinește sângele meu suind ca seva.
Eu am trecut prin el.
El a trecut prin mine.
Eu am rămas un pom singur.
Elun om singur. (Necuvintele, N. Stănescu)*

Volumul „În dulcele stil clasic” (1970) încheie surprinzător **etapa necuvintelor** liricii stănesciene, întrucât poetul aflat în etapa maturității creatoare își ia libertatea să persifleze experiențele poeziei clasice, parodiind aspectele comune ale poeziei tradiționaliste.

Prin reținerea unor formulări poetice, a unor scheme prozodice arhicunoscute, preluate, mai ales, de la T. Arghezi și L. Bлага, poetul demonstrează ideea negării modelelor poeziei clasicizante, care reprezintă, de fapt, o afirmare a specificului operei sale, deoarece poeziile din acest volum nu sunt scrise „în stil clasic”, ci sunt create într-un stil ultramodern.

Ca orice **artă poetică a neomodernismului** (dând titlul volumului), această creație surprinde experiențe lirice noi, care atestă că nu se poate să fie doar o simplă „poveste de dragoste”, „o poezie lirică galantă – sinteză între elegantul stil trubaduresc și lamentațiile amoroase din timpul lui Ienăchiță Văcărescu” (Alex Ștefănescu). Dezideratele acestei poezii-program care încadrează conținutul ideatic și aspectele formate în curentul literar

neomodernist sunt: noutatea limbajului ambiguu și metaforic, ineditul **temei literare a iubirii față de creație**, din perspectiva trecerii ireversibile și implacabile a timpului, înnoirile prozodice prin utilizarea tehnicii ingambamentului.

Poetul rămas astfel sub semnul vizionarismului eminescian prin ideea poetică a iubirii spiritualizate conturează poezia ca formă a reconstituirii perechii mitice, a mitului androginului devenit un simbol al atingerii idealului absolut. Dacă originala „naștere” a iubitei este echivalentă cu „nașterea” poeziei înseamnă că opera lirică „În dulcele stil clasic” surprinde inefabilul procesului de creație, acele metamorfoze intime, ce se petrec în creuzetul său artistic.

Din punct de vedere compozițional, logica demersului liric rezidă din succesiunea celor patru secvențe lirice care compun poezia.

Prima secvență lirică, respectiv primele două strofe, surprinde apariția iubitei, a inspirației sau „nașterea” poeziei înseși. Se creează aceeași interferență a planurilor într-un echilibru perfect, clasic, astfel încât primul catren sugerează, prin **metaforele-simbol**, planul real (al elementelor: „bolovan”, „frunză verde, pală”, „înserare-n seară”, „pasăre amară”), ca punct de plecare și ca izvor al genezei, redând realitatea pe care o transfigurează creația sau arta. Celălalt plan constituit din următoarele patru versuri reduse, de fapt, la unul reluat ca un refren („pasul tău de domnișoară”) este planul abstract, adică lumea artei, spațiul intelectual, prin identificarea iubitei cu poezia. Asemenea lui G. Călinescu în opera „Genealogie dialectică”, femeia iubită este o Galatee coborâtă din mineral („dintr-un bolovan”), din lumea vegetală („dintr-o frunză verde, pală”) sau din cea animală („dintr-o pasăre amară”); toate aceste elemente care sugerează realitatea nudă și insensibilă au fost sublimate în procesul artei, născându-se frumosul, grațiosul, puritatea.

În mod cert, această revelație se produce în cea de-a **doua secvență poetică** identică celei de-a treia strofe prin **repetiția** „O secundă, o secundă”, care sugerează clipa de grație, „secunda” unică a transei, poetul zămisind chipul iubitei din undele nestatornice ale apei. În mod similar, revine motivul apei a cărei proprietate de a reflecta amintește de volumul „Joc secund” al lui Ion Barbu.

Versul cu semnificații bogate, amintind de limbajul arhaic eminescian „Eu l-am fost zărit în undă”, subliniază tranzitivitatea verbului „a zări” din perspectiva chipului iubitei surprins în oglinda artei și intranzitivitatea din perspectiva creatorului care-și contemplă propria zămislire.

Ideea poetică a **seducției poetului de către creația sa** se relevă prin accesoriul feminin, „fundă”, care captivează prin roșul pasional, sugerând dematerializarea poetului ce se dizolvă în planul creației: „inima încet mi-afundă”.

Sucesivitatea secvențelor poetice se distinge prin tonul galeș, lamentabil din cea de-a patra strofă, prin chemarea erotică, devenită rugă sfâșietoare în versurile: „Mai rămâi cu mersul tău/ parcă pe timpanul meu”. Percepția pasului este acustică și o completează pe cea vizuală, așa cum Romulus Munteanu evidențiază ideea că poetul „percepe lumea prin simțuri transmutate”, în care auzul preia simțurile văzului.

În tonuri elegiace, N. Stănescu a conceput iubita, arta ca pe un izvor al nefericirii. Poetul este metaforic un ales al destinului, un „semizeu”, „blestemat”, iar patima creației este precum o boală: „Căci îmi este foarte rău”.

În cele din urmă, **secvența poetică finală** aduce accente de meditație filosofică, pregătind versul-concluzie „Pasul trece, eu rămân”. Asemenea poetului L. Blaga, eul poetic se regăsește în ipostază contemplativă, care se răsfrânge într-o dureroasă meditație asupra temei scurgerii ireversibile a timpului („**fugit irreparabile tempus**”).

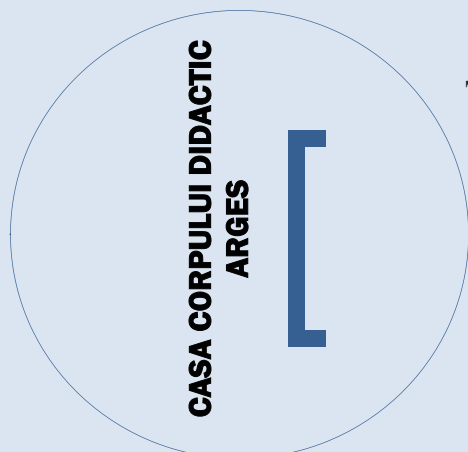
Epitetele frecvente de ordin cromatic sugerează o idee poetică esențială pentru lirica stănesciană, întrucât totul, în afară de iubire și de creație, este nimicnicie omenească („pe sub soarele pitic”), este aparență strălucitoare, lustru efemer („aurit”) sau un amestec dezgustător („mozaic”).

În concluzie, prin structurarea clasică a poeziei în cinci catrene îmbinate potrivit principiului monorimei și prin utilizarea modernă a versului liber, cu valoare concluzivă, mesajul acestei poezii neomoderniste se constituie într-un elogiu, într-un imn înălțat iubirii și implicit creației, poetul fiind o „întâmplare” a vieții în calea minunii iubirii.

Bibliografie

• *Bacalaureat. Limba și literatura română*, Mihaela-Elena Pătrașcu, Gabriela-Mădălina Nițulescu, Andreia-Maria Demeter, Editura Ars Libri, Costești, 2023

*Pătrașcu Mihaela-Elena
profesor la Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești*

TEMATICA FUNDAMENTALĂ A OPERELOR LUI SADOVEANU

Temele fundamentale ale operei lui Mihail Sadoveanu sunt anunțate în *Povestiri*, în *Șoimii*, în *Dureri înăbușite*, în *Crâșma lui moș Precu* (1904), cu o atât de mare disponibilitate pentru narațiunea lirică și cu atâta maturitate stilistică, încât tot ceea ce capodoperele de mai târziu vor purta ca extraordinară tinerețe, o inepuizabilă realitate estetică descoperim aici, într-o temeinică și fecundă experiență de povestitor.

O particularitate a operei lui Sadoveanu este repetarea în variantă a temelor, de unde o anume încântătoare impresie de monotonie și hieratism de un efect inegalat, înrudit cu caligrafia persană. Mihail Sadoveanu revine neconținut asupra subiectelor sale, se imită pe sine însuși, dar nu se copiaza, ci de fiecare dată descoperă valori noi de culori, în momente istorice noi.

Temele singure nu fac, desigur, literatura: la Mihail Sadoveanu, însă, temele odată povestite, se restituie ca experiențe narative extraordinar de autentice și noi prin reluarea lor în timp. O întregă literatură narativ versificată deseori și câteodată direct doctrinară scotea țărănimea din istorie. Politica de asuprire crease lumii satelor un destin arhaic și de fapt mortifiant.

Mihail Sadoveanu începe și sfârșeste prin a fi poetul acestei lumi. În stăruința operei lui de a înfățișa oameni interziși în aspirațiile de viață, e însă o simpatie activă și o demonstrație. *Țăranii sunt tot oameni*¹ șoptește printre rânduri marele scriitor.

Oricum 1-am privi, Mihail Sadoveanu este scriitorul cel mai propriu și mai cuprinzător al atitudinilor populare de viață, al geografiei și istoriei noastre naționale. Prin aceasta, creația lui nu este locală. De pe planul ei cel mai înalt, opera lui Sadoveanu, operă informată de experiențele multisekulare cât și contemporane ale poporului carpatodunărean, se asociază de la sine cu numeroase creații universale.

Prima schițare a universului țărănesc ideal o descoperim în scrierile debutului, de exemplu în *Crâșma lui moș Precu*. Iată cum arată satul sadovenian, într-un realism descriptiv și de clișeu sămănătorist: *Din fața crâșmei se întindeau până sus pe vârful dealului, ogoare și livezi: era un amestec de culori, de la pamântul cafeniu la verdele închis al sălciilor, cu pâlcuri roșii și galbene de flori, de ții se pierdeau ochii. Prin livezi pășteau vite albe și numai ici-colo sunau tălângi nevăzute...*²

Atmosfera este de duminică: iubitor al *otiumului* mai degrabă decât al *negotiumului*, Sadoveanu zugrăvește rar scene de muncă. Crâșma e locul unde se colportează știrile din viața satului: dragostea dintre Zaharia și Anica, certurile dintre crâșmar și morar, sfatul notabilităților. Nu lipsesc claca, obiceiurile de sărbători și celelalte, pentru ca tabloul să fie întreg. *Crâșma lui moș Precu* este și întâiul roman țărănesc al lui Sadoveanu, naiv-etnografic și convențional, însă instructiv pentru viziunea socială a scriitorului. Satul astfel descris e satul liber, răzășesc, bazat pe o economie închisă și apărându-se de agresivitatea mării proprietăți feudale, iar mai apoi de pătrunderea elementului capitalist.

Idilismul provine din voiosia fundamentală a convietuirii oamenilor care, dincolo de suferințe și de drame (de obicei erotice), și-au păstrat capacitatea de a se bucura de natură și de roadele ei. De câte ori apare agentul

¹ Streinu, Vladimir- Pagini de critică literară, cap. Mihail Sadoveanu, Ed. Minerva, București, 1974, p.114

² Sadoveanu, Mihail- Crâșma lui moș Precu, Ed. Minerva, București, 1984, p.5

noii civilizații (notarul, popa, negustorul), el este ridiculizat de scriitorul care-l privește ca pe un stricător moral, ca pe un dușman al curăției sufletești.

Descoperirea hanului, a crâșmei, a iarmarocului, a morii lângă o apă sau la o încrucișare de drumuri este, de fapt, și descoperirea specificului literaturii sadoveniene. Hanul, ca loc de petrecere, de întâlnire, ca focar al eresului, ca spațiu al imaginarului sadovenian, revine în capodopere. Hanul apare în povestiri înainte de a se statornici ca motiv fundamental în romane. Ceea ce se petrece la han este și ceea ce se petrece cu literatura scriitorului: ea iese din veșmintele temei și își construiește un univers propriu, o mitologie cu toate personajele.

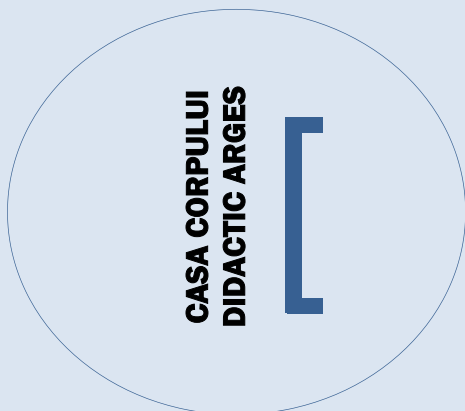
Hanul din povestiri este exteriorul, cadrul, acțiunea, un montaj rudimentar, efectul înscenării; funcționalitatea ei, miracolul limbajului ce se naște din idee și vocația personajelor de a-și prelungi viața din poveste. Introducerea în spațiul și timpul relatării ce va urma, nu este făcută întotdeauna de autor, ci și de personaje.

Crâșma lui moș Precu fixează exact spațiul realității hanului, îi dă motivului un loc mai larg de desfășurare, îi precizează numaidecât și o tipologie morală și socială. Existența satului este și a hanului. Hanul sadovenian cunoaște, surprinzător, și violența. Este hanul din *Cocostârcul albastru* (1921): *La hanul lui Colțun trăia un om cu ochii amărâți...*³ Spațiul epic și moral este aproape identic cu acela din *Moara cu noroc*. Este un ... loc al hoțiilor și dramelor necunoscute de odinioară⁴. Povestitorul ia cunoștință de drama de la hanul care rămăsese pustiu, când în vremea veche (a fost) o întâmplare cu hoți.⁵ Hanul este așezat într-un loc primejdios; hangiul este un om tăcut, un schivnic, căruia îi țiuia în urechi singurătatea și-i împresurau în amurg ca niște prietini amintirile⁶.

La Sadoveanu, spre deosebire de toți scriitorii descriptive de la noi și de oriunde, pustietatea muntoasă, codrul apărat de propriile-I sălbăticiuni, râul și lacurile geologice sunt metaforele eternității pe care le caută și le măsoară metaforele vremelnice.

PLĂEAȘU MARIA ȘIMONA

Profesor La Școala Gimnazială ”NEGRU VODĂ”, Pitești

CHARLES DICKENS – O VIAȚĂ CA UN ROMAN

Charles Dickens (Charles John Huffam Dickens) s-a născut la Landport, Portsmouth, pe 7 februarie 1812. Charles a fost al doilea dintre cei opt copii ai lui John Dickens (1786–1851), funcționar în cadrul Marine Pay

Office, căsătorit cu Elizabeth Dickens (1789–1863). Familia Dickens s-a mutat la Londra în 1814 și, doi ani mai târziu, la Chatham, Kent, unde Charles și-a petrecut primii ani din copilărie. Datorită dificultăților financiare, s-au mutat înapoi în Londra în 1822, unde s-au stabilit în Camden Town, un cartier sărac din Londra.

Momentul definitiv al vieții lui Dickens a avut loc la vârsta de 12 ani. Tatăl său, care a avut dificultăți în gestionarea banilor și a făcut datorii în mod constant, a fost întemnițat în închisoarea debitorului Marshalsea în 1824. Din această cauză, Charles a fost retras de la școală

³ Sadoveanu, Mihail- Cocostârcul albastru, Ed. Viața Românească, Iași, 1921, p. 124

⁴ Idem, p. 125

⁵ Sadoveanu, Mihail- Opere, vol.III, Ed. Minerva, 1985, p.253

⁶ Sadoveanu, Mihail- Cocostârcul albastru, Ed. Viața Românească, Iași, 1921, p. 130

și forțat să lucreze într-un depozit care se ocupa de „înnegrirea” sau lustruirea pantofilor, pentru a ajuta la sprijinirea financiară a familiei. Această experiență a lăsat efecte psihologice și sociologice profunde asupra lui Charles. I-a dat o cunoștință directă a sărăciei și l-a transformat în cea mai viguroasă și influentă voce a claselor muncitoare din epoca sa.

După câteva luni, tatăl lui Dickens a fost eliberat din închisoare și lui Charles i s-a permis să se întoarcă la școală. La cincisprezece ani, educația sa formală s-a încheiat și și-a găsit un loc de muncă, băiat de birou la un avocat, în timp ce studia stenodactilografia noaptea. Din 1830 a lucrat ca reporter **de stenografie în instanțe și apoi ca reporter parlamentar și de ziar.**

În 1833, Dickens a început să contribuie cu nuvele și eseuri la periodice. "A Dinner at Popular Walk" a fost prima poveste publicată de Dickens. A apărut în revista lunară în decembrie 1833. În 1834, încă reporter de ziar, a adoptat pseudonimul Boz, care va deveni în curând faimos. Prima carte a lui Dickens, o colecție de povești intitulată "Schیțele lui Boz", a fost publicată în 1836. În același an s-a căsătorit cu Catherine Hogarth, fiica editorului revistei "Evening Chronicle". Împreună au avut

"A fost un simpatizant pentru săraci, suferinzi și oprimați; iar prin moartea sa, unul dintre cei mai mari scriitori din Anglia este pierdut în fața lumii".

Webografie: <http://www.dickens-online.info/charles-dickens-biography.htm>

zece copii, înainte de a se despărți în 1858. Deși principala profesie a lui Dickens a fost romancier, el și-a continuat activitatea jurnalistică până la sfârșitul vieții sale, editând "The Daily News", "Household Words" și "All the Year Round". Conexiunile sale cu diverse reviste și ziare i-au oferit ocazia de a-și publica propria ficțiune la începutul carierei sale.

"The Posthumous Papers of the Pickwick Club" a fost publicat în părți lunare din aprilie 1836 până în noiembrie 1837. "Pickwick" a devenit una dintre cele mai populare lucrări ale vremii, continuând să fie așa după ce a fost publicată sub formă de carte în 1837. După succesul lui "Pickwick", Dickens a început o carieră cu normă întreagă ca romancier, producând lucrări de complexitate crescândă la un ritm incredibil: "Oliver Twist" (1837-39), "Nicholas Nickleby" (1838-39), "The Old Curiosity Shop" și "Barnaby Rudge" ca parte a seriei "Master Humphrey's Clock" (1840-41), toate fiind publicate în serii lunare înainte de a fi transformate în cărți.

În 1842 a călătorit împreună cu soția sa în Statele Unite și Canada, ceea ce a dus la controversatul său "American Notes" (1842) și este, de asemenea, baza unor episoade din "Martin Chuzzlewit". Seria de cinci cărți de Crăciun a lui Dickens urma să apară în curând; "A Christmas Carol" (1843), "The Chimes" (1844), "The Cricket on the Hearth" (1845), "The Battle of Life" (1846) și "The Haunted Man" (1848). După ce a trăit o perioadă scurtă în străinătate, în Italia (1844) și Elveția (1846), Dickens și-a continuat succesul cu "Dombey and Son" (1848), în mare parte autobiograficul "David Copperfield" (1849-50), "Bleak House" (1852-53), "Hard Times" (1854), "Little Dorrit" (1857), "A Tale of Two Cities" (1859) și "Great Expectations" (1861).

În 1856, popularitatea lui i-a permis să cumpere Gad's Hill Place, o moșie pe care o admirase încă din copilărie. În 1858 Dickens a început o serie de lecturi plătite, care au devenit instantaneu populare. În total, Dickens a lecturat de peste 400 de ori. În acel an, după o lungă perioadă de dificultăți, s-a separat de soția sa. Tot în acea perioadă, Dickens s-a implicat într-o aventură cu o tânără actriță pe nume Ellen Ternan. Natura exactă a relației lor este neclară, dar a fost în mod clar centrală în viața personală și profesională a lui Dickens.

În ultimii ani ai vieții sale, Dickens și-a înrăutățit starea de sănătate aflată deja în scădere, oferind numeroase lecturi. În timpul lecturilor sale din 1869 s-a prăbușit, prezentând simptome de accident vascular cerebral ușor. S-a retras pe Gad's Hill Place și a început să lucreze la "Edwin Drood", care nu a fost niciodată finalizat.

Charles Dickens a murit acasă, la 9 iunie 1870, după ce a suferit un accident vascular cerebral. Contrar dorinței sale de a fi înmormântat în Catedrala Rochester, a fost înmormântat în Poets' Corner din Westminster Abbey. Inscripția de pe mormântul său spune:

*Iuliana Alina Plugaru
Profesor limba engleză
Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu", Pitești, Argeș*

RUGĂCIUNE DE PRIMĂVARĂ

Robert Frost

O, dă-ne nouă astăzi bucuria florilor
Și ne ajută să nu ne visăm prea departe
Spre incerta rodire, ci a încercărilor
Ne ține tot anul înviind ca din moarte.

O, dă-ne nouă desfătare în albul grădinii
Inefabili ziua, fantome în noaptea afundă
Blagosloviți să avem fericirea albinii
Roind în jurul pomilor cu diademă rotundă.

Fă-ne fericiți precum pasărea colibri
Care meteoric deasupra stupinei se-arată
Și după ce cu ciocul ca acul în floare izbi
Se înalța în văzduh și stătea nemișcată.

Căci aceasta-i iubirea și nimic altceva
Lăsată de Dumnezeu din raiul ceresc
Să-i sfințească pe oameni atât cât va vrea
Pe măsura în care și ei se sfințesc.

A Prayer in Spring

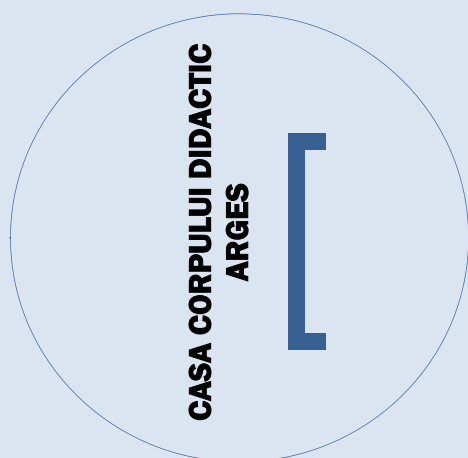
Oh, give us pleasure in the flowers to-day;
And give us not to think so far away
As the uncertain harvest; keep us here
All simply in the springing of the year.

Oh, give us pleasure in the orchard white,
Like nothing else by day, like ghosts by night;
And make us happy in the happy bees,
The swarm dilating round the perfect trees.

And make us happy in the darting bird
That suddenly above the bees is heard,
The meteor that thrusts in with needle bill,
And off a blossom in mid air stands still.

For this is love and nothing else is love,
The which it is reserved for God above
To sanctify to what far ends He will,
But which it only needs that we fulfil.

Pop Ana
profesor la Școala Gimnazială “Alexandru Davila”, Pitești
Mucete Claudia
profesor învățământ primar la Școala Gimnazială “Alexandru Davila”, Pitești

ODĂ PRIMĂVERII ÎN LITERATURA ENGLEZĂ

Primăvara este anotimpul în care sufletul omului trece într-o altă dimensiune, este momentul când acesta trăiește toate senzațiile, sentimentele mult mai adânc decât în alte perioade ale anului. Motivul primăverii în literatură întrunchipează dragostea, satisfacția, tinerețea, viața și renașterea. Scriitorii britanici au folosit tema primăverii și simbolurile asociate acestui anotimp pentru a transmite o întregă suită de emoții și idei.

Primăvara a constituit dintotdeauna o temă centrală în literatura și mai ales poezia britanică, reprezentând promisiunea unui nou început. „Spring” („Primăvara”), scrisă de William Blake este un poem scurt, publicat pentru prima dată în colecția sa „Poems of

Innocence”, reprezintă o sărbătorire a inocenței, prin imagini vizuale asociate cu anotimpul primăvara. Fiind perioada noilor începuturi și a viații, primăvara simbolizează în acest poem inocența, prin asociere cu imaginea copilului și a mielului. Poetul face referire aici la toate elementele care sunt în strânsă legătură cu acest anotimp, anume privighetoarea, băiețelul și o strofă dedicată mielului inocent. Lumea umană și restul lumii sunt prezentate în completă armonie cu sunetul flautului și cântecul privighetorii. Toate aceste elemente au mai fost folosite și în alte poeme, iată autorul le reunește aici pentru a celebra inocența, sărbătorind sosirea primăverii ca o sursă de bucurie, căci întreaga natură se trezește spre o nouă viață.

William Wordsworth, poetul care a publicat „Lines Written in Early Spring” („Versuri scrise la început de primăvară”), a publicat alături de Samuel Taylor Coleridge volumul „Lyrical Ballads” („Balade Lirice”), care cuprinde poemul menționat, o adevărată odă închinată peisajelor primăverii. În acest poem, un autor stă întins sub un copac în sălbăticie și contemplează schimbările ce au loc în jurul său. Poetul reflectă astfel la frumusețea naturii, care pare fără de cusur și gândul i se îndreaptă spre nefericirea omului, pe care singur și-o atrage asupra sa. Tema poemului reflectă natura, spiritualitatea și pacea. Poetul deplânge faptele întreprinse de om față de semenii săi, totul în mijlocul naturii care ne cuprinde pe toți.

Natura și motivul primăverii reprezintă centrul atenției pentru numeroși autori, majoritatea folosind imaginile încărcate de frumos și

bucurie, pentru a face referire la viața capabilă de renaștere și reînnoire, după amărteala iernii și aparenta adormire a tot ce ne înconjoară.

Percy Bysshe Shelley este un alt poet care a folosit primăvara ca temă centrală în operele sale. Poemul „Hymn to the Spirit of Nature ” („Imn către Spiritul Naturii”) reprezintă un cântec închinat de o voce în aer și adresat Asiei, care înfățișează Frumusețea Intelectuală sau Spiritul Lumii, al naturii însăși. Uniunea dintre Prometeu și Asia reprezintă uniunea dintre spiritul iubirii în om cu spiritul iubirii din natură, ce marchează regenerarea și

renașterea, răscumpărarea omului și a naturii, sfârșitul răului din univers.

Christina Rossetti, una dintre cele mai importante poete din epoca victoriană, abordează de asemenea simbolistica primăverii în poemul cu același nume, „Spring” („Primăvara”). Poemul este o reprezentare vie a anotimpului primăvara, alături de varietatea de sentimente, imagini și sunete ce însoțesc această minunată perioadă a anului. Poeta folosește cu o abilitate fină imagistica primăverii, pentru a ilustra trăsăturile distincte ale naturii la început de anotimp. Aceasta surprinde prin procedee literare variate, imagini vizuale, auditive și tactile, făcând referire la căldura soarelui ce încălzește din nou pământul, verdele vindecător al plantelor ce apar din nou sau puii de pasăre ce eclozează în cuiburile atent construite dinaintea iernii.

Toate aceste imagini sunt prezentate pentru a fermeca cititorul, pentru a-l face să prețuiască puterea uimitoare a naturii de a reveni la viață chiar și după cel mai cumplit îngheț care parcă a redus totul la tăcere în jur. Primăvara a adus dintotdeauna bucurie în sufletele oamenilor, reflectând lumea din perspectiva frumosului, iar motivul este bine conturat în texte, dezvăluind renașterea, dragostea de natură și complexitatea relației omului cu tot ce îl înconjoară și viața însăși.

*Radu Simona, profesor la
Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești*

INFLUENȚA PRIMĂVERII ASUPRA CREAȚIEI LITERARE

Emoționantă primăvară, acel anotimp în care natura se trezește ușor din somnul iernii pentru a-și îmbrăca cele mai frumoase podoabe florale. Primăvara nu este doar o explozie de culoare și parfum în natură, ci și o sursă inepuizabilă de inspirație pentru scriitorii din toate timpurile. Primăvara, cu mugurii săi strălucitori, florile înflorite și zilele care se lungesc, oferă un cadru magic pentru artiști și scriitori.

Este o perioadă în care natura se trezește din somnul iernii, când fiecare fir de iarbă pare să pulseze de viață și fiecare adiere de vânt șoptește promisiuni de reînnoire. Pentru scriitori, primăvara este mult mai mult decât un anotimp: este o sursă infinită de inspirație, un moment unic. În literatură, primăvara este adesea asociată cu reînnoirea, renașterea, chiar și cu învierea. Este o perioadă în care personajele par să revină la viață. Este o perioadă în care intrigile capătă un nou suflu, în care sentimentele înfloresc precum mugurii pe ramuri.

Mulți autori au surprins magia primăverii în operele lor. Fie prin descrieri evocatoare ale peisajelor înflorite, fie prin metafore pentru reînnoirea vieții, fie prin reflecții asupra trecerii timpului și a naturii trecătoare a anotimpurilor.

Primăvara este un anotimp bogat în teme simbolice și poetice care se pretează perfect la exprimarea artistică. Printre aceste teme, reînnoirea și renașterea ocupă un loc central. Scriitorii explorează adesea ideea de primăvară ca pe o perioadă de renaștere și regenerare personală, când personajele ies din întunericul iernii pentru a îmbrățișa noi începuturi și noi oportunități.

În mod similar, primăvara este adesea asociată cu speranța și optimismul, simbolizând promisiunea unor zile mai bune și a unor posibilități infinite.

Motivele primăverii sunt abundente în literatură, oferindu-le scriitorilor o paletă bogată și variată din care își pot picta poveștile. Printre aceste motive- natura în plină înflorire ocupă un loc aparte, scriitorii descriu în detalii rafinate mugurii care se deschid, florile care înfloresc și peisajele care prind viață cu culori vii. Acest motiv al naturii în plină înflorire servește adesea ca fundal pentru poveștile de creștere și transformare personală, reflectând ciclul etern al vieții care se desfășoară în jurul nostru.

Primăvara este, de asemenea, o perioadă de metamorfoză, atât în natură, cât și în sufletul uman. Scriitorii explorează adesea această idee de transformare prin intermediul personajelor și poveștilor lor.

În literatura clasică, ne gândim, desigur, la **William Shakespeare** și la celebrul său sonet "Când, în mugurii primăverii". În versurile sale lirice, Shakespeare evocă dulceața și frumusețea primăverii, subliniind în același timp natura trecătoare a acestui anotimp efemer. Scriitorii romantici din secolul al XIX-lea au celebrat, de asemenea, primăvara cu pasiune. **Victor Hugo**, în „*Les Contemplations*, a evocat reînnoirea naturii ca o metaforă pentru renașterea sufletului uman. În mod similar, tot în literatura franceză, un alt exemplu elocvent- **Alphonse de Lamartine**, în *Le Lac*, folosește anotimpul primăverii pentru a simboliza trecerea timpului și nostalgia tinereții pierdute etc.

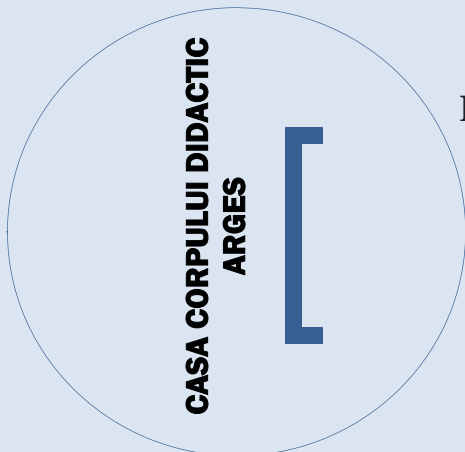
Pentru a surprinde spiritul primăverii în scrierile lor, autorii folosesc o varietate de tehnici literare ingenioase. Printre aceste tehnici, descrierea senzorială joacă un rol crucial. Scriitorii folosesc imagini vibrante și descrieri evocatoare pentru a descrie senzațiile și emoțiile asociate cu primăvara, permițându-le cititorilor să experimenteze pe deplin frumusețea și magia anotimpului.

Metaforele primăverii sunt, de asemenea, utilizate pe scară largă pentru a exprima idei mai profunde, cum ar fi schimbarea, creșterea și reziliența. Aceste descrieri senzoriale îi transportă pe cititori într-o lume a frumuseții și a minunilor, în care fiecare detaliu este viu și vibrant. Cu alte cuvinte, sosirea primăverii are o influență profundă asupra creativității literare, inspirându-i pe scriitori să exploreze o serie de teme și motive legate de renaștere și reînnoire.

Prin tehnici de scriere deosebit de cretve, autorii reușesc să surprindă spiritul luminos și revigorant al primăverii, oferind cititorilor o experiență literară îmbucurătoare și captivantă. Fie prin descrieri vibrante, senzoriale, fie prin motive sugestive sau metafore evocatoare, primăvara rămâne o sursă nepuizabilă de inspirație pentru toți cei suficient de curajoși să se lase purtați de farmecul ei fermecător. Capturând în operele lor frumusețea și minunăția acestui anotimp, scriitorii celebrează nu doar natura, ci și capacitatea infinită a spiritului uman de a se reînnoi și de a crea.

În concluzie, primăvara în literatură este mult mai mult decât un simplu anotimp; este un motiv literar încărcat de simbolism și emoție, este o invitație la contemplare, la visare cu ochii deschiși, la celebrarea renașterii vieții. Scriitorii captează această atmosferă de optimism și reînnoire în operele lor, oferind cititorilor un ecou al speranței care înfloresc în propriile lor inimi.

Roșu Alina
profesor la Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești

STRATEGII DE MANAGEMENT ȘI PRACTICI INCLUZIVE LA NIVELUL CLASEI DE ELEVI

Implementarea educației incluzive în țările europene se află în etape diferite. Unele modalități de aplicare a educației incluzive au avut succes în mai multe țări și prin urmare constituie exemple de bună practică care pot fi analizate și implementate în mod adaptat, în funcție de nevoile fiecărei țări.

Astfel, transformarea școlilor speciale în centre de resurse, implementarea planurilor de intervenție individualizate, formarea unor atitudini pozitive ale părinților și promovarea învățării prin cooperare constituie doar câteva exemple de succes.

În România există o preocupare constantă pentru implementarea unui sistem de educație incluziv. Schimbările realizate pentru a educa împreună copiii cu diferite tipuri de dizabilități nu sunt încă suficiente, dar pași importanți au fost deja făcuți la nivel de legislație, practici educaționale incluzive și cultură școlară.

Analiza specialiștilor asupra posibilităților de aplicare a strategiilor de integrare școlară a copiilor cu CES a

permis evidențierea unor modele cu grade variate de integrare, de la integrarea parțială la cea totală care pot fi sintetizate astfel:

1. modelul cooperării școlii speciale cu școala obișnuită - în acest caz, școala obișnuită coordonează procesul integrării și stabilește un parteneriat activ între cadrele didactice din cele două școli care vor experimenta și susține un nou mod de desfășurare a activităților didactice, pregătind împreună conținutul lecțiilor, adaptând materialele și mijloacele de învățare folosite în timpul orelor și oferind un cadru confortabil tuturor elevilor din clasă. (Neamțu, Gherguț, 2000, 195).

Are avantajul valorificării resurselor și experiențelor deja existente, dar constituie o formă restrânsă de integrare, elevul continuându-și activitatea școlară în decorul rezidențial al școlii.

Pentru a fi eficient, acest model necesită colaborare și pregătire minuțioasă.

2. modelul bazat pe organizarea unei clase speciale în școala obișnuită - acest model presupune integrarea copiilor cu deficiențe în școli de masă unde să relaționeze cu elevi normali, facilitându-se, cu sprijinul cadrelor didactice și specialiștilor din școală, o mai bună intercunoaștere și relaționare a celor două categorii de copii.

3. modelul bazat pe amenajarea în școala obișnuită a unei camere de instruire și resurse pentru copii deficienți, integrați individual în clase obișnuite - în acest caz, profesorul care se ocupă de elevii deficienți devine profesor de sprijin și desfășoară activități cu acești copii, atât în spațiul amenajat în școală, cât și la orele de clasă, atunci când condițiile cer acest lucru.

4. modelul itinerant - acest model favorizează integrarea într-o școală de masă a unui număr mic de copii cu cerințe speciale (1-3 elevi), domiciliați la mică distanță de școală care, sprijiniți de un profesor itinerant pot participa la activitățile școlii respective.

5. modelul comun - este relativ asemănător cu modelul precedent, cu deosebirea că în acest caz profesorul itinerant este responsabil de toți copii cu deficiențe dintr-un anumit areal și oferă servicii de sprijinire a copilului și familiei, ajută părinții la alcătuire programelor de învățare, urmărește evoluția școlară a copilului, colaborează cu profesorii/învățătorii școlii obișnuite în care este integrat copilul și intervine atunci când apar probleme de învățare sau de adaptare a copiilor la anumite cerințe școlare.

Nu este posibil să existe modele, care să facă față tuturor nevoilor copiilor cu deficiențe și, de aceea, se menține o varietate de variante, deoarece unii dintre copii se pot adapta ușor în cadrul învățământului integrat, în timp ce alții vor lucra mai bine în școlile speciale (Popovici, 1999, 39-41).

Politica educațională a școlii vizează sprijinirea și

Bibliografie:

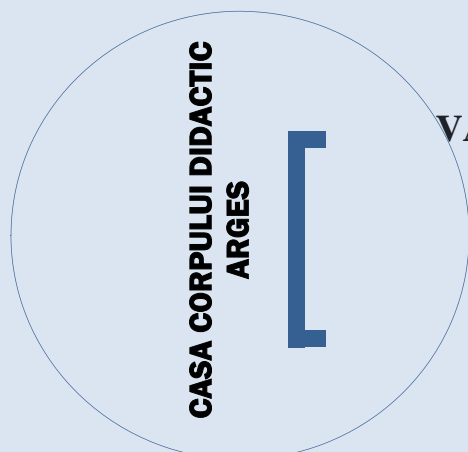
- Gherguț, A, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale, Iași: Ed. Polirom, 2001
- Neamțu, C., Gherguț, A., Psihopedagogie specială, Iași: Ed. Polirom, 2000

imbunătățirea potențialului de dezvoltare al elevilor noștri, în parteneriat cu familiile acestora și cu comunitatea locală, cu scopul de a le construi abilități de viață independentă pentru o integrare eficientă în comunitate. În acest sens, pe lângă activitățile de predare-învățare desfășurate în școală, există și servicii educaționale în domeniul educației incluzive de tipul : formare , informare, consiliere, documentare, proiecte și programe.

Copiii cu cerințe educaționale speciale au nevoie de o școală deschisă care să promoveze egalitatea în drepturi, acceptarea diversității și asigurarea accesului la oportunități. Flexibilizarea strategiilor educaționale, atitudinea pozitivă a dascălilor, colaborarea școală-familie precum și implicarea activă a întregii comunități în funcționarea școlii sunt doar câteva principii de acțiune ce ar trebui să ne ghideze în educarea acestor copii.

Sandu Cristian

profesor la Școala Gimnazială ” Mihai Eminescu ” Pitești

VASILE VOICULESCU O PERSONALITATE COMPLEX

Vasile Voiculescu (1884-1963) - poet, prozator, dramaturg, folclorist, publicist s-a născut în data de 13.10.1884, la Pârscov. Copilăria în satul natal, școala primară, începută în satul Pleșcoi - Berca, o continuă la Buzău, unde frecventează cursurile pensionului particular I.D. Rășcanu și primele două clase la Liceul Al. Hasdeu. Încă din gimnaziu este atras de literatură. Urmează cursurile Facultății de Litere și Filosofie a Universității din București (1902-1903), apoi trece la Facultatea de Medicină (1903-1910), în 1910 își susține teza de doctorat în medicină. După anul 1920 va profesa medicina numai în Capitală. La 21 februarie 1910 s-a căsătorit cu Maria Mătescu, o colegă de facultate, care i-a dăruit cinci copii.

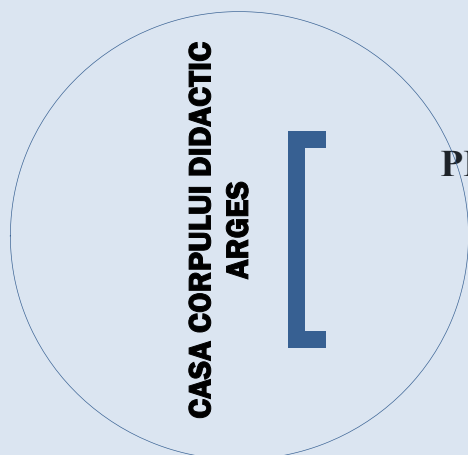
La izbucnirea primei conflagrații mondiale, a fost mobilizat și numit șef al Spitalului Mobil numărul 6, cu care s-a retras în nordul Moldovei. Acordând îngrijire soldaților răniți și bolnavi de tifos, icter și febră tifoidă, în mod firesc, s-a îmbolnăvit și el. Printr-o minune nu a fost răpus de acele boli. Pentru curajul său de-a lungul războiului, Vasile Voiculescu a fost decorat cu Steaua României și Crucea Meritul Sanitar. La sfârșitul anului 1922 a ajuns profesor de Igienă la Institutul Pompilian din București și șef al Circumscripției medicale numărul 12. Le zâmbea permanent bolnavilor, conștient că surâsul asociat cu medicamentele prescrise le alină suferințele. Pe plan literar, Vasile Voiculescu debutează în anul 1912, în revista *Convorbiri Literare*, cu poezia *Dorul*. Peste câțiva ani publică, la Editura Poporul, primul volum de poezii, după care scrie în continuare, devenind membru al Societății Scriitorilor Români. Atacă și genul dramatic, scriind piesa *Măiastra fără inimă*, pusă în scena la începutul anului 1927, la două teatre bucurestene.

Pe lângă literatură, Voiculescu scrie lucrări de popularizare a medicinei, cum ar fi: *Toate leacurile la îndemână; Boala cea nouă. Poliomyelita acută; Sifilisul*. Împreună cu Gh. D. Mugur, publică mai multe broșuri de popularizare: *Îndreptar cultural; Cartea Misionarului; Chestionar de anchetă socială pentru monografie; Chestionar folkloric; Îndreptar pentru conducătorii culturali la sate*. Publică în 1935 broșuri de popularizare a științei medicale în păturile largi ale populației, de prevenire a unor boli cu largă răspândire. Colaborează cu revista *Gândirea*, căreia îi dedică un număr omagial în 1943. Între 1934 și 1946, are o activitate efervescentă la Radio România, în calitate de director de programe culturale. La 22 noiembrie 1946, i-a murit soția de congestie cerebrală. Tristul eveniment l-a determinat să renunțe la multe. Nu și-a mai făcut focul în sobă, nu a mai mâncat carne și nu a mai scris nimic. Se plimba prin parcurile bucureștene, cu privirea pierdută. După 1947 Vasile Voiculescu nu mai publică nimic, deși continuă să scrie. Pentru a atenua marea pierdere, începe să frecventeze cercul literar și religios *Rugul Aprins*, de la Mănăstirea Antim, până în 1948, când autoritățile comuniste au dispus desființarea aceluși ceneclu de o înaltă ținută.

Pentru faptul că a fost prezent la acele întâlniri, Securitatea l-a arestat în noaptea de 4/5 august 1958, iar la 8 noiembrie 1958, Tribunalul Militar II București, prin Sentința 125, îl condamnă pe Vasile Voiculescu la cinci ani de temniță grea și confiscarea averii. La 74 de ani este aruncat între zidurile umede ale închisorilor Jilava și Aiud, îmbolnăvindu-se de tuberculoză osoasă. La 2 mai 1962 a fost eliberat, dar nu mai putea merge. Din cauza bolilor acumulate în timp, pe fondul bățăilor și înfometării, în noaptea de 25/26 aprilie 1963 moare. Vasile Voiculescu a colaborat la peste cincizeci de ziare și reviste ce au apărut între cele două războaie mondiale. A publicat literatură, dar și note, impresii, articole cu un pronunțat caracter memorialistic. Într-un singur om întâlnindu-se simultan cărturarul, medicul, educatorul, ziaristul, etnograful și folcloristul și nu în ultimul rând scriitorul

“Viața e multidimensională. ... Dar numai în credință ne putem construi un spațiu de viață mai presus de al târâtoarelor, arhitecturat cu dimensiunile adâncirii și înălțării în infinit” (*Confesiunea unui scriitor și medic*, de Vasile Voiculescu, 1936)

**Șerban Mădălina, profesor la Școala Gimnazială “Marin Preda” Pitești
Ilie Marian, profesor la Școala Gimnazială Vrănești, Călinești**

EXPLORAREA SIMBOLISMULUI PRIMĂVERII ÎN ROMANELE LUI THOMAS HARDY

Thomas Hardy, unul dintre cei mai importanți romancieri victorienți, celebru pentru portretizările sale evocatoare ale peisajului englez și a locuitorilor săi, folosește adesea schimbările anotimpurilor ca temă în romanele sale, precum "Departee de lumea dezlănțuită", "Tess d'Urberville" și "Reîntoarcerea băștinașului".

Hardy folosește anotimpul primăverii pentru a transmite teme complexe precum regenerarea naturii și a vitalității ciclice a vieții personajelor sale, reînnoirea speranțelor și trecerea inexorabilă a timpului. Bazându-se pe analiza literară și înțelegerea contextuală, acest articol ilustrează portretul subtil al primăverii realizat de Hardy ca fundal pentru dramele umane, oferind insight-uri în viziunea autorului și tehnicile sale narative.

Prin descrieri vii ale florilor înmugurite, ale peisajelor verzi și zilelor ce se devin mai lungi, Hardy surprinde spiritul reînnoirii care însoțește venirea primăverii. Acest motiv simbolic al reînnoirii este evident în

special în "Departate de lumea dezlănțuită", unde sezoanele schimbătoare reflectă călătoriile emoționale ale personajelor precum Bathsheba Everdene și Gabriel Oak.

Deși primăvara este vestitoare de speranță, în romanele lui Hardy anotimpul este asociat adesea cu teme ale pierderii și deziluziei. Împletirea vieții care renaște primăvara cu suferința umană conferă profunzime narațiunii lui Hardy, evidențiind fragilitatea existenței și inevitabilitatea schimbării. Această tensiune tematică este exemplificată în "Tess d'Urberville", unde momentele scurte de fericire ale lui Tess în mijlocul peisajului de primăvară sunt umbrite de spectrul tragediei și al destinului.

Portretizarea primăverii de către Hardy este adânc înrădăcinată în realitățile socio-economice ale Angliei rurale victoriene, unde ritmurile vieții agricole erau strâns legate de ciclul sezonier. Prin evidențierea peisajului agricol și a muncitorilor care lucrează, Hardy oferă o evocare subtilă a relației simbiotice între umanitate și lumea naturală, conferind romanelor sale o autenticitate și valoare socială.

În timp ce abordarea sensibilă a temelor primăverii de către Hardy are influențe din curentul romantism, în special în celebrarea frumuseții și măreției naturii, abordarea sa este marcată de o amestecătură distinctivă de realism și pesimism. Spre deosebire de romantici, care adesea priveau natura ca sursă de alinare și transcendență, Hardy prezintă o perspectivă mai ambivalentă, în care promisiunea primăverii este temperată de recunoașterea cruzimii și nedreptății vieții.

În concluzie, romanele lui Thomas Hardy reprezintă o mărturie incontestabilă a artei literare și a sensibilității sale la nuanțele experienței umane. Prin portretizarea evocatoare a primăverii, Hardy îi invită pe cititori să reflecteze asupra naturii ciclice a vieții, fragilității existenței și puterii durabile a speranței în mijlocul adversității. Prin explorarea rezonanței tematice a primăverii într-o gamă de romane, acest articol ilustrează influențele profunde și relevanța durabilă a moștenirii literare a lui Hardy.

Scenariu didactic: Elevii vor participa la o dezbatere structurată pentru a examina simbolismul primăverii în literatură, luând în considerare semnificația tematică, contextul cultural și interpretările variate în diferite texte. - 2h

Materiale necesare: Selecție de texte literare care prezintă teme legate de primăvară (de exemplu, poezii, povestiri scurte, extrase din romane); Fișa cu regulile dezbaterii

Procedură:

1. *Introducere* (10 minute): Începeți prin a discuta despre semnificația culturală și simbolică a primăverii în literatură. Evidențiați teme comune asociate cu primăvara, cum ar fi reînnoirea speranței, renașterea și trecerea timpului. Oferiți o prezentare generală a textelor literare selectate care vor fi în centrul dezbaterii, asigurându-vă că elevii au o înțelegere de bază a contextului și temelor fiecărui text.

2. *Analiza textului* (30 de minute): Împărțiți clasa în grupuri mici și repartizați fiecărui grup un text literar diferit care prezintă teme legate de primăvară. Instruiți elevii să citească și să analizeze textul care le-a fost atribuit, acordând o atenție deosebită modului în care este descrisă primăvara, simbolismul atașat acesteia și implicațiile sale tematice. Încurajați elevii să ia notițe și să identifice citatele sau pasajele cheie care exemplifică utilizarea imaginilor și a simbolismului primăverii.

3. *Pregătirea dezbaterii* (10 de minute): Fiecare grup prezintă analiza textului atribuit, concentrându-se asupra rolului primăverii în textul analizat.

Facilitați o discuție despre punctele comune și diferențele în reprezentarea primăverii în diferitele texte, încurajându-i pe elevi să ia în considerare modul în care factorii culturali, istorici și literari influențează interpretarea.

4. *Dezbatere* (40 de minute): Împărțiți clasa în două echipe: Echipa Spring Optimists și echipa Spring Scepticilor.

Oferiți fiecărei echipe timp pentru a-și pregăti argumentele pe baza poziției pe care o au față de simbolismul primăverii în literatură.

Desfășurați dezbaterile, fiecare echipă prezentându-și argumentele și replicile în sprijinul sau împotriva moțiunii: "Primăvara este un simbol pozitiv fără echivoc în literatură".

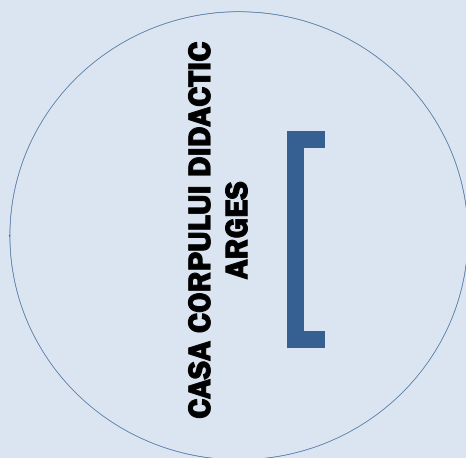
Încurajați elevii să se bazeze pe dovezi din textele studiate, precum și pe exemple suplimentare din literatură sau din experiențe din viața reală, pentru a-și susține argumentele.

5. *Reflecție și concluzie* (10 minute): Încurajați elevii să ia în considerare complexitatea și ambiguitatea simbolismului primăverii, recunoscând atât conotațiile sale pozitive, cât și cele negative în literatură și în societate.

Follow-up: Invitați elevii să scrie eseuri de reflecție care să exploreze propria interpretare a simbolismului primăverii în literatură, bazându-se pe cunoștințele dobândite în urma dezbaterii și pe analiza textelor atribuite.

Acest scenariu de învățare oferă o abordare dinamică și interactivă a explorării simbolismului primăverii în literatură, încurajând gândirea critică, abilitățile analitice și discuțiile de colaborare între elevi.

Alina Ramona Vlad
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Galați

EUGEN LOVINESCU (1881-1943)

Personalitate complexă a vieții literare din prima jumătate a secolului al XX-lea, Eugen Lovinescu (1881-1943), discipolul lui Titu Maiorescu și continuatorul direcției estetizante maioresciene din perioada interbelică, reprezintă „o personalitate de prim-plan a culturii românești” (Dumitru Micu).

Mentorul grupării literare și al revistei omonime „Sburătorul”, criticul literar are meritul de a fi acționat în favoarea adaptării modernismului la specificul culturii și al civilizației românești.

Colegul de la Fălticeni al lui Sadoveanu este deopotrivă

publicist de anvergură, eminent traducător din literatura ebraică antică, scriitor interesant, publicând drame, nuvele, romane cu elemente autobiografice („Bizu”, „Diana”, „Mili”, „Mite” etc.), însă cea mai valoroasă contribuție este aceea de critic și de istoric literar.

Debutând în 1906 cu volumele care sistematizează etapa „pașilor pe nisip”, Eugen Lovinescu profesează inițial o critică impresionistă sub influența francezilor Émile Fauget, Anatole France și Jules Lemaître.

Cele trei etape ale criticii sale pe care le numește în „Memorii” (1930) sunt:

1. etapa scepticismului ostentativ;
1. etapa estetică;
2. etapa revoluției stilistice.

Etapa de maturitate din deceniul al treilea al secolului al XX-lea este reprezentată prin

marile sinteze lovinesciene. Inițiată prin apariția „Sburătorului”, această perioadă posteroară Primului Război Mondial evidențiază direcțiile esențiale ale criticii lovinesciene.

„Istoria civilizației române moderne” (cele trei volume apărute între 1924 și 1926) și „Istoria literaturii române contemporane” (concepută în șase volume timp de trei ani, între 1926 și 1929), culminând cu publicarea „Memoriilor” în anul 1930, explică

procesul de formare și de evoluție a civilizației și a literaturii române, din alt punct de vedere decât acela al junimiștilor.

În prima lucrare, în cele trei volume intitulate, pe rând, „Forțele revoluționiste”, „Forțele reacționare” și „Legile formării civilizației române”, Eugen Lovinescu formulează, în baza legii imitației, preluate de la filosoful francez Gabriel Tarde (în lucrarea „Les lois de l’imitation”), **principiul sincronismului.**

Teoria sincronismului evidențiată în sinteza „Istoria civilizației române moderne” fundamentează conceptul de modernism prin faptul că literatura română, rămasă în urmă față de literaturile apusene, având în vedere unele condiții obiective, a trebuit să treacă peste anumite epoci ale unei evoluții firești, ca să ajungă la nivelul acestora, să se sincronizeze cu ele, în baza principiului imitației: „Ne iubim strămoșii, ne iubim însă și strănepoții: nu suntem numai punctul ultim al unei linii de generații ce se pierde în trecut, ci și punctul de plecare al generațiilor ce vor veni la timp”.

Cultura română trebuie scoasă dintr-o inerție periculoasă, deoarece împrumutând formele, se creează premisele pentru a se consolida fonduri.

Această teorie a sincronismului evidențiază nu doar adaptarea întâmplătoare la ritmul culturii europene moderne, ci și trăirea „din același spațiu sufletesc”, iar Eugen Lovinescu, deși este adversar hotărât al gândirii închistate tradiționaliste, nu este adeptul inovației de orice fel, nu se declară de acord cu negarea caracterului național.

Această lucrare lovinesciană pregătește, din punct de vedere teoretic, „Istoria literaturii române contemporane”, care se încheie apoteotic, contemporan cu volumul al șaselea, intitulat „Mutația valorilor estetice” și cu teoria dinamismului estetic.

Principiul mutațiilor valorilor estetice este esența criticilor lovinesciene și, în fond, o justificare a salturilor în literatură. Acesta susține că o operă literară nu are aceeași valoare estetică de-a lungul veacurilor, că ea își mută valoarea estetică, putând deveni mai valoroasă sau mai puțin valoroasă în timp.

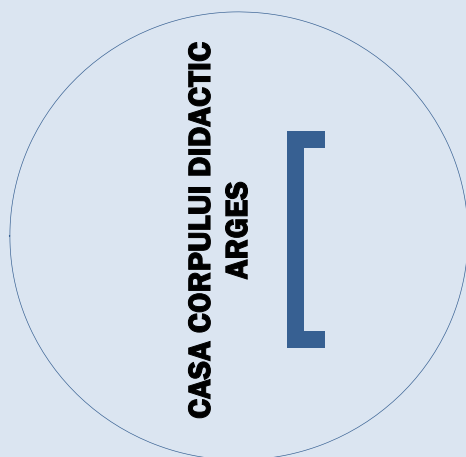
Orice operă literară este expresia sensibilității scriitorului care, la rândul său, este expresia sensibilității vremii sale. Interpretată critic în epoca în care a apărut, în care și criticul este expresia sensibilității vremii sale, opera poate avea o anumită valoare estetică.

Cu timpul, un alt critic literar, și el produsul criticii sale, poate intra în divergență cu sensibilitatea scriitorului, sesizând în operă o altă valoare mai mare sau mai mică.

Deci, opera și-a mutat valoarea estetică. Așa se întâmplă că mulți scriitori de valoare cândva, în epoca lor, au trecut în uitarea istoriei literare, fiindcă valoarea estetică a operei lor a scăzut. De pildă, Alecsandri era marele poet național al epocii sale, iar astăzi nu mai ocupă același loc în literatură. Scriitor clasic, D. Bolintineanu este astăzi considerat un alt scriitor pașoptist. În sens invers, romanul „Roșu și negru” al lui Stendhal a cunoscut un succes răsunător după epoca în care a fost compus.

Reprezentanții modernismului lovinescian sunt: Ion Barbu, T. Arghezi, L. Blaga, Mircea Eliade, Mihail Sebastian, Anton Holban, Camil Petrescu.

Vochin Veronica
director la Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

LECTURA ÎN PREDAREA BIOLOGIEI

Termenul de metodă derivă din grecescul "metaodos" și semnifică: calea, drumul care duce la adevăr fie cu ajutorul profesorului, fie independent. Metoda reprezintă un instrument de lucru pentru elev și se realizează în practică cu ajutorul procedeele metodice. În predarea și învățarea biologiei, lectura este o metodă de comunicare scrisă.

Folosită în cadrul orelor de curs, lectura are rolul:

- de a fixa cele spuse de profesor;
- de a trezi interesul pentru lecție;
- de a atrage atenția asupra caracteristicilor esențiale ale obiectului sau fenomenului despre care se vorbește;
- de a explica anumite procese sau conținutul unor noțiuni.

De asemenea, lectura poate contribui la:

- îmbogățirea vocabularului și cunoștințelor elevilor;
- stimularea preocupărilor și îndeletnicirilor biologice ale acestora;
- lărgirea orizontului cognitiv-general.

Totodată lectura are darul de a trezi elevilor curiozitatea de cunoaștere, de cercetare a naturii și dorința de a participa la excursii. De asemenea, prin limbajul și expresiile sale literare, lectura dezvoltă vorbirea și gustul estetic al elevilor, completând explicațiile profesorului. În alegerea lecturilor trebuie să se țină cont de faptul ca ele se adresează în primul rând elevilor; să se țină seama de specificul de vârstă al acestora, de capacitatea lor de recepție, de nivelul de cunoștințe predate la clasă și de preocuparea lor permanentă și asiduă de a pătrunde în tainele științei, de a face cât mai multe cercetări pe cont propriu în laborator, terenul geografic și orizontul apropiat sau îndepărtat.

Timpul dedicat lecturii orale scade odată cu nivelul școlarității, pentru a face loc lecturii în gând. Lectura orală în clasă le dezvoltă elevilor abilitatea de a le împărtăși celorlalți o anumită informație sau o anumită reacție (surpriză, emoție etc.) pe care au avut-o citind în gând un text. Lectura orală poate fi o verificare a felului în care elevul înțelege relația dintre cuvântul tipărit și vorbire, o demonstrare a felului în care acesta înțelege punctuația în lectura fluentă și expresivă.

Tematica lecturilor este variată, de obicei complexă, incluzând date despre plante, animale, pădure, natura, corpul uman, etc. Lectura are calitatea de a prezenta realitatea naturii în mod expresiv, sugestiv. Fiecare gest sau mișcare, cea mai discretă schimbare a expresiei feței, atunci când vin să însoțească și să accentueze mijloacele de exprimare verbale sau să sublinieze hiperbolic situații, peripeții, etc., contribuie la mărirea expresivității lecturii, la stabilirea unei legături mai vii între ascultător și povestitor, mai ales, la asigurarea percepției conștiente de către elevi a textului.

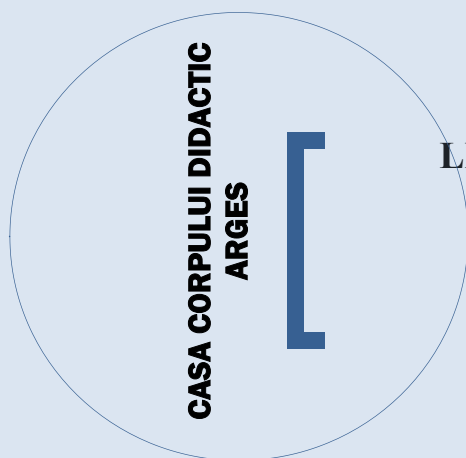
În concluzie, lectura propusă de profesor trebuie să dovedească o suită de calități. La aceasta se ajunge numai atunci când profesorul înțelege necesitatea de a-și perfecționa continuu tehnica lecturii și a depune toate eforturile în acest sens. Expunerea clară și pe înțelesul elevilor constituie condiția de bază a reușitei activității, dar aceasta nu este totul. Ținând seama de particularitățile individuale ale elevilor, de faptul că stabilitatea atenției variază de la un elev la altul, chiar în limitele vârstei, profesorul trebuie să vegheze ca în timpul

expunerii toată clasa să o urmărească cu atenție. Alte lecturi pot fi combinate cu proiecții, concomitent cu citirea textului. În acest caz, elevii povestesc după imagini, folosind expresiile emoționale din lectura fragmentului. Alteori, în încheierea lecției, profesorul, pe baza conversației, recapitulează cunoștințele din lectura, prezentându-le fotografii și ilustrații, fie din cartea citită, fie din colecțiile sau albumele personale ale elevilor.

Bibliografie:

1. Negreț-Dobridor I., Pânișoară Ion-Ovidiu, Știința învățării de la teorie la practică, București, Editura Polirom, 2005
2. Lazăr V., Căprărin D., Metode didactice utilizate în predarea biologiei, Craiova, Editura Arves, 2008

Zainea Daniela
profesor la Școala Gimnazială “Alexandru Davila” Pitești

LEGĂTURA DINTRE SPORT ȘI CREAȚIILE LITERARE

Există oare o legătură între cele două domenii, *sport* și *literatură*, care la prima impresie par să fie complet diferite?

Aflarea răspunsului la această întrebare este o provocare deoarece anumite caracteristici comune există între cele două domenii, și anume aceea că acestea sunt realizate de om pentru a satisface nevoile lui sau a altui om.

Plecând de la caracteristicile celor două domenii, a creației literare - care se referă la orice formă de expresie artistică care folosește cuvintele pentru a comunica idei, emoții și experiențe, și a sportului - care este perceput ca o activitate fizică, realizată într-un mod intelectual, adesea creativ, menit să aducă o varietate de satisfacții, se evidențiază faptul că aceste două se pot influența reciproc, mai ales atunci când se dorește atingerea unor performanțe.

Prin urmare, legăturile dintre sport și creațiile literare sunt multiple și variate, reflectând influențele reciproce ale acestor două domenii, iată câteva modalități în care sportul și literatura interacționează:

Performanțele și poveștile sportivilor pot fi o sursă puternică de inspirație pentru scriitori și cititori deopotrivă. De exemplu, în opera literară ”Friday Night Lights”, autorul Bissinger H.G. prezintă povestea unei echipe de fotbal de liceu, din Texas și impactul pe care acest sport îl are asupra comunității locale. Cartea explorează eforturile echipei pentru a atinge succesul și pentru a depăși adversitățile, oferind în același timp o privire asupra culturii fotbalului american la nivel de liceu.

Creațiile literare pot fi influențate de poveștile de succes ale sportivilor, oferind cititorilor exemple de perseverență, curaj și determinare.

De asemenea, literatura poate explora o gamă largă de tematici legate de sport, inclusiv competiția, efortul fizic și mental, succesul și eșecul, fair-play-ul, valorile morale și multe altele. Operele literare pot oferi o perspectivă profundă și introspectivă asupra lumii sportului și a impactului său asupra indivizilor și a societății. De exemplu, ”Open”, de Andre Agassi - această autobiografie a legendarului jucător de tenis, Andre Agassi, oferă o privire profundă în viața și cariera sa. Agassi vorbește deschis despre luptele sale cu identitatea, succesul și eșecul și despre curajul de a continua să persevereze chiar și în momentele cele mai dificile.

Sportul poate fi folosit ca metaforă pentru a explora și a ilustra aspecte ale vieții și ale condiției umane. De exemplu, un meci de handbal poate fi transformat într-o metaforă pentru lupta umană, iar performanțele sportive pot simboliza obstacolele și provocările întâlnite în căutarea succesului și a fericirii.

Creațiile literare pot oferi o descriere diferită și detaliată a experiențelor sportive, aducând în prim-plan senzațiile, emoțiile și atmosfera unui eveniment sportiv. Aceste descrieri pot captura atenția cititorilor și îi pot transporta în mijlocul acțiunii, oferindu-le o experiență specială, emoțională și captivantă.

Literatura poate examina intersecțiile dintre sport și alte aspecte ale vieții, cum ar fi identitatea culturală, genul, rasismul, politicile sau problemele sociale. Operele literare pot evidenția modul în care sportul poate reflecta și influența aspectele mai largi ale societății și ale culturii.

În concluzie, legătura dintre sport și creațiile literare este una complexă și captivantă. De la inspirație și motivație, la metafore și explorarea identității culturale, aceste două domenii se întrepătrund într-un mod profund și dinamic, de aceea îndemnul este: ” Încercați să le descoperiți pe amândouă, îmbinându-le într-un mod creativ!”

Zanfir Andreea
profesor la Palatul Copiilor Pitești

Supliment Revista Catedra - editie online

Redacția suplimentului revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Maria Magdalena ANGHEL, profesor metodist CCD Argeș

Floarea BÂRLOGEANU, profesor metodist CCD Argeș

Mihaela CRIVAC, profesor metodist CCD Argeș

Georgeta TOMA, profesor metodist CCD Argeș

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Design și machetare:

Inf. Valentina Marilena ANDRONE

Coperta:

Bibl. Mirela Mariana ȘUFARIU

Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!